# அரிச்சந்திர வெண்பா

## முதலாவது

## சுயம்வர காண்டம்.*

[உரைப்பாட்டு]

.........இ[ர]தஞ் செகதலத்தி லே[றும்] படி
யாவராலும் தரிக்கவொண்ணு தென்கின்ற வெண்ணு......
[க]ல்லாகச் சாபித்தென் கரங்காட்டிக் கொடுக்காநின்ற
மல்லாருந் தடந்தோளா[னு]ம்† ஒருவரத்தைக் கூறினன்;

---

*இந்நூலின் தொடக்கமான பகுதி இதன் பிரதியில் காணப்படவில்லை. சிதைந்துள்ள தொடருடன் இப்பிரதி தொடங்குகின்றது. இதன் வழிநூலாகத் தெரியும் அரிச்சந்திர புராணத்திற் கண்ட ஆரம்பவரலாறு பின்வருமாறு:—

அயோத்திமாநகரில் அரிச்சந்திரன் என்ற அரசன் சிங்காதனமேறி ஆண்டுவருங்கால், கன்னோசி நாட்டினின்றும் வந்த முனிவர் சிலர், அவன் திருவோலக்கத்தை அணுகி அக்கன்னோசியரசனுன 'மதிதயனுடைய திருமகள் சந்திரமதி என்பாளே உனக்குத் தேவியாகத் தக்கவள்' என்று கூறினர்.

---

† இவ் வுரைப்பாட்டில் வரும் 'மல்லாருந்தடந்தோளான்' என்ற தொடர் வருணனைக் குறிப்பதென்பது, இதன்வழிநூலால் தெரிகின்றது.

சத்தியத்தாலும் தன்மத்தாலும் தானத்தாலும் வீரத்தாலும்
உத்தமனு யிருக்கின்ருன் யாவனெருவன் சந்தித்தால்

---

அதுகேட்ட அரிச்சந்திரன் அகமகிழ்ந்து, அச்சந்திரமதியைத் தனக்கு மணம்பேசி முடிக்க அம்முனிவர்களைவேண்டி அவள் தந்தையிடம் அன்னுரையே அனுப்பினன். அவர்களும் அப்படியே சென்று, மதிதயனுக்கு அரிச்சந்திரனது அருமை பெருமைகளையெல்லாம் விரிவாக அறிவித்தார்கள். அதுகேட்ட மதிதயன் "தன் புத்திரிக்குரிய வரன் இன்னுன் என்பது பற்றிச் சிவபிரான் முன்பு தன்னிடம் அருளிச்செய்த தேவ ரகசியமொன்று உண்டு; அரிச்சந்திரமகாராசனை நேரில் இங்கு அழைத்து வாருங்கள்; அவன் என் மகட்குக் கணவனுதற் குரியவனுயின் அதனை நேரில் அறிவேன்" என்று கூறி, அம்முனிவரை அயோத்தி செல்லும்படி திருப்பி அனுப்பினன். அன்றியும், இற்றைக்கு ஏழாம் நாளில் சந்திரமதிக்கு சுயம்வர விழாவைத் தான் சிறக்க நடத்தப்போவதாகவும் எல்லாநாட்டரசர்க்கும் தூதுவரை விடுத்தான். முதலிற்சென்ற முனிவர்கள் அரிச்சந்திரனுக்கு மதிதயன் கூறியவற்றைத் தெரிவித்தனர். அவனும் அகமகிழ்ந்து தன் பரிவாரங்களுடன் கன்னேசிநாட்டுத் தலைநகரைநோக்கிப் புறப்படலானுன். இவ்வாறு அரிச்சந்திரன் பலநாடுகளையுங் கடந்து வருங்கால், பெரிய பாலைவனம் ஒன்று இடைப்பட்டது. அதனுள் அவன் புகுந்த போது, பூதகணங்கள் சூழ்ந்த துர்க்காதேவியின் திருக்கோயில் ஒன்று அங்கே தோன்றி விளங்கியது. அது கண்டதும் தன் படை பரிவாரங்களை வெளியே நிறுத்திவிட்டு, அத்தேவியை வழிபடவேண்டி அரசன் தன்குலகுருவான வசிட்டர் முதலிய சிலருடன் அவ்வாலயத்துட் புகுந்து முன்வாயிலை அடைந்தான். அடைந்ததும் அங்கே கற்குதிரைகள் பூட்டியதும், கல்வில்லும் கல்லம்பும் உடையதுமாகக் கற்றேர் ஒன்று முன்னே நிற்பதை அரிச்சந்திரன் கண்டனன். அவன் பார்வை அவற்றில் விழுந்த

சிவனருளால் சாபம்நீங்கித் திவ்வியருப மவைகூடின்
அவனருளால் அவன்றனக்கே அருள்கநீயே வரனென்று *

பின்னும் யாது சொன்னாள் கற்பகாளி

1 ஆர்க்குங் கழலாய்[நீ] அவ்வரைக ளப்படியே
பார்க்கவிவை சாபம் பறிந்தவால்—போர்க்குத்
தெருளாத தேருஞ் சிலைகணோக ளாமென்
றருளா லளித்தா ளவள். (க)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

சிலைபோலும் நெடுஞ்சிலையும் தேரும்திவ் யாஸ்திரமும்
நிலவேந்தே! உன்னைக்கண்டபின் நெடுஞ்சாபம் நீங்கிற்றாதலின்

---

அளவிலே, அக்கற்றேர் முதலியன பொற்றேர் முதலியனவாக மாறிவிட்டன. இவ்வாறான செயலைக்கண்டதும் அரிச்சந்திரன் பெரிதும் அதிசயித்து நின்றபோது, ஆங்குக் கோயில்கொண்டுள்ள துர்க்காதேவி அரசன்முன் பிரசன்னமாயினள். அதனால் அரசன் பரவசமுற்றவனாய்த் தேவியின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து துதித்து, திருக்கோயில் முன்னின்ற பொற்றேரும் பிறவும் கற்றேர் முதலியனவாக மாறியதன் காரணம் யாதோ என்று அத்தேவியை உசாவலாயினன்— என்பதே.

---

* இவ்வரலாறுபற்றி அரிச்சந்திரபுராணத்திற்கண்ட செய்யுள்களாவன:—

"உவராழி மண்ணாளை ஒழித்தகலும் அடல்வருணன் உலகில் யாரும்
கவராது பொற்றேரைக் கற்றேரா கச்சபித்துக் கண்முன் காட்டி
எவரானும் இதுநோக்கின் இவ்வுருப்போய்ப் பண்டையுரு எய்து மாகில்
அவராவர் இதற்குரியோர் அவர்தமக்கே கொடுப்பதென அளித்துப் போனான்,
மன்னாகேள் என்னுடைய மனைவாயில் தனில்வருணன் வைத்துப் போன
அந்நாள்தொட் டிந்நெடுநா ளளவாகக் கல்லாய்பின் அருட்கண் ணோக்கப்
பொன்னான செழுந்தேர்நீ கொடுபோவென் றுவந்தளிக்கப் புகழ்ந்த யோத்தி
நன்னாடன் தான்வாங்கி நவமணித்தே ரதிலேறி நடத்தி னானே.

(விவாககாண்டம் 20, 21.)

அருணவண்ணன்* வரப்படியே அள்கையுனக் காகுமென்று
பெருநடஞ்செய் பெண்கொடுப்பப் பெற்றுநின்ற அரிச்சந்திரன்

மற்று யாது [செய்]தானோவெனில்

2 நீலியை யங்கே விடைகொண்டு நீர்நுகரும்
காலியை மூசும் களிவண்டு—சாலவே
தென்னேசி† பாடிச் சிறக்குஞ் செழுந்தடஞ்சேர்
கன்னேசி நாடணைந்தான் கண்டு (உ)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

கற்பகாளியை விடைகொண்டு அவளருளாற் கொடுக்கப்பட்ட
அற்புதமா தேரேறி ஆயுதங்களும் உடன்கொண்டு
தென்னேசி வண்டிரங்கச் செழுந்தடத்தில் மேதிபாயுங்
கன்னேசித் திருநாட்டைக் கண்டு பிரியப்பட்டான் எ-று.

3 நாடு முதலாக நண்ணூர் மருமத்திற்
பீடுபல தங்கள் பெயரா[ரும்]—ஓடை§
வருக்கத்து நன்னுடன் [வந்தான் பளிங்கின்]
உருக்குத்து¶ மண்டபத்தே யுற்று. (ங

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

தருமநெறியான்§ சந்திரதயன் தன்னுட் [...முதல்]
வருகின்ற வழிகளெல்லாம் வகுத்தபாடி வீடுதங்கிப்

---

* அருணவண்ணன்—சிவபிரான்.

† தென்னேசி—ஒருபண்; தன்யாசி என்பதன் திரிபுபோலும்.

§ ஓடைவருக்கம்—நெற்றிப்பட்டம் அணிந்த களிற்றினம்.

¶ உருக்குத்துதல்—வடிவங்கள் வகுத்தல்; "மையாற் புனைதல்வல்ல உருக்குத்துகின்றவனாலே அழகுபெறப் பண்ணின" என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (நெடுநல்வாடை, 57, உரை).

§ சந்திரதயன், மதிதயன் என்பன கன்னேசியரசன் பெயர்கள்.

பளிங்கினாலே உருக்குத்து பணியுடைய மண்டபத்தின்
விளங்க வேயுட்ப[ா]யன்* மேவினான் அரிச்சந்திரன் எ—று.

இப்பால் மதிதயன் யாதுசெய்தானோ வெனில்

4 மாநகரிக் கோட்டை... வண்டார் அரசருடன்
கோநகரி விட்டுக் கொடியோங்கி—வானக்
கதிர்கொள்ளும் வேலானைக் காட்சியால் மிக்கோன்
எதிர்கொள்ளப் போனான் இறை. (ச)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

நகரெல்லாஞ் சிங்காரித்து நாற்றிசையும் அலங்கரித்து
இகலிலைவேற் கொற்றவரும் இராச[சேனையும்] புடைசூழக்
கன்னபுரி மிகக்கடந்து கடிமலர்க்காப் பலகழிந்து
நன்னெறிய...து...மண்டபநாடி நடந்தான் எ—று.

5 பொருகடல்கள் [தம்]மில் பொருந்துவன போல
இருவர் பெருஞ்சேனை எய்த—இருவரும்
செங்கதிரோர் தாமிருந்தார் என்னச் சிறந்திருந்தார்
அங்கவா[க்] கூட அவர். (ரு)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

தென்கடலும் வடகடலும் சேரவந்து சிறந்ததுபோல்
மின்பயிலும் படையிரண்டும் மிகஇனிமையின் வந்துகூட
ஆதித்தியர் இருவர் என்ன அல்லவென்ன ஆமென்னப்
பேதிக்க மாட்டார்கள் பிறைசை......யத?
வருகின்ற அரிச்சந்திரனும் மற்றவரை எதிர்கொண்டு
பொருகதிர[வரிரு]வரும் பொருந்தினர்கள் எ—று.

---

* வேயுட்பாயல்—மாளிகையில் அமைந்த படுக்கை. வேயுள்—மாளிகை.

6 திசையெல்லாம் வாள்வீரர் சேனை கழிய
மிசையெல்லாம் பொற்றுவசம் மே[வி]—அசையவே
அந்நகரி வேந்தும் அரிச்சந் திரவேந்தும்
பொன்னகரி யுட்புகுந்நார் போய். (சு)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

திக்கனைத்தும் படைமறைப்பத்
[திகாந்] தமெலாம் துகில்மறைப்பக்
கைக்களிறும் நெடுந்தேரும்
கனகமாவும் இடை [மிடைய]
இரண்டுசேனையும் கூடியதால்
இந்திரலோகமும் வியப்பெய்தத்
திரண்டதிறல் வயவேந்தர்
[சிறு]முறுவல் முகத்தரும்ப
இருந்த நகரிசெனம் [யாவரும்]
பிரியப்பட்டு இருந்தார்கள் என்று.

7 ஆடாத திண்டேர் அரிச்சந் திரவேந்தன்
வீடாம் பெருங்கோயில் மேவினன்—தோடவிழும்
பூக்கோதை மார்பன் புகழும் மதிதயனும்
மாக்கோயில் புக்கான் மகிழ்ந்து. (எ)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

வயிரத்தைக் கொடுங்கைகோத்து
மாணிக்கத்தை ஆணிகுத்திப்
பயில்முத்தைக் கைநாற்றி
பச்சையினற் பலகை கோத்துக்
கோமேதகத்தார் போதிகையிற்
குளிர்ந்தநீலத் தூண்பதித்துப்
பூமேவிய புருடராகம்
புதளங்கும் நிலைநிறுத்திப்

பவளத்தாற் சுவர்........
பளிங்கத்தால் நிலஞ்செறித்துச்
சுடர்மிகுந்த [மரதக]த்தாற்
றுலாமெங்கும் துலங்கவைத்துப்
பொங்குசுடர்க் கணத்தர...
பொலிந்தஉத்தர மிடைபோக்கிச்
சங்கரைத்து மேல்வழித்துச்
[தளம்படு]த்ததோர் பாடிவீட்டில்
அரசர்தொழும் பதயுகளத்
தரிச்சந்திரனைப் புகவிடுத்து
வரைசெய்[பெருங்] கோயில்புக்கான்
மதிதயன் என்றவாறு.

இப்பால் சந்திரமதி நிலைமை யாதாயிற்றோவெனில்

8 மாமயிலின் றோழி வசந்த மதியென்பாள்
தாம முடியான் றனைக்கண்டு—கோமகன்றன்
நன்னிலைமை யெல்லாம் நளிர்பூங் குழலாளுக்
கந்நிலையே சொன்னு ளவள். (அ)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

மதர்விழியாள் உயிர்த்தோழி வசந்தமதி என்கின்றாள்
கதமலியும் களிற்றானைக் கண்டுநின்று கடந்துபோந்தவள்
வண்ணவளை [வ]ரிநெடுங்கண் மாதுறையுங் கோயில்புக்குத்
தண்ணளியான் திறமெல்லாம் தனியுரைத்தாள் தடங்குழலி;
அஃது எவ்வண்ணமோவெனில்

9 சீர்பயிலுங் கண்கண்டார் சிந்தை தனைக்காணார்
மார்பகலங் கண்டார் மனங்காணார்—பேரிசையின்
பண்பறித்த தாரான் பணைத்தோ ளிணைகண்டார்
கண்பறிக்க மாட்டார்கள் காண், (கூ)

அன்றியும்

10 நாவிருக்கு மின்பமாம் நல்ல மொழிகள்செவி
மேவிருக்குங் கற்ருேர் மிகுதமிழ்காண்—காவலான்
கண்ணிருக்கும் நல்லவருள் கையிருக்கும் அஞ்சுதருப்
பண்ணிருக்கும் நன்மொழிக்கே பார். (௧௰)

அன்றியும்

11 வேலவனும் வெ[ற்படுத்து] வேளும் உருவிலியாய்
மாலவனும் ஓடி வனம்புகுந்து—[வே]லையும்போய்
அவ்வாறு பட்ட தரிச்சந் திரன்வடிவை
ஒவ்வாம லன்ருே உரை (௧௧)

அன்றியும்

12 அந்த வழகும் அ[ரு]ம்பிரச [மாமொழியும்]
சிந்தைகுடி கொள்ளும் திருநகையும்—பைந்தேன்
பருத்திருக்கும் [தோள்களும்] பற்ருருங் கண்டால்
தரித்திருக்க வல்லவரார் தாம். (௧௨)

அன்றியும்

13 [ம]ருவா[ர்] இளமையால் மல்லாரும் [தோளால்]
திருவால் திறம்பாத் திறத்தால்—கருதுங்கால்
ஆனே றனைய அரிச்சந் திரபூபன்
தானே தனக்கொப்பான் தான். (௧௩)

அன்றியும்

மற்றும் யாதுசொன்னுள் வசந்தமதி

நாளை யறியலாங் கண்டாய் நலஞ்சிறந்த
காளைதிரு மங்கலநாள் கண்டக்கால்—கேளாத
பண்ணிசைத்து வண்டிருக்கும் பைங்குழலாய் உன்னுடைய
புண்ணியத்தி னுள்ள பொருள். (௧௪)

என்று

இவ்வண்ணமே வசந்தமதி சொல்லக்கேட்ட
சந்திரமதி நிலைமை யாதாயிற்றோவெனில்

15 குளித்தாள் பசலையெலாம் கொங்கையின்மேற் றண்ணீர்
தெளித்தாள் இருந்தாள் திகைத்தாள்—ஒளிக்கத்
தடமுண்டோ ஐங்கணையோ[ன்] தாக்கா திருக்கும்
இடமுண்டோ என்றாள் எடுத்து. (கரு)

16 வீசும் பனிநீரும் மேனிபடில் வெந்நீராம்
பூசும் களபம் பொரியாகும்—வாச
முருகார் அணையும் முகிழ்நகைதான் [சேரிற்]
சருகாகும் என்செய்வாள் தான். (கசு)

அன்றியும்

17 மன்றலணை என்னில் மதனன் கொடுஞ்சரமே
தென்றலெனிலவன்றன் திண்டேரே—நின்று
கருக்கு மதியுமவன் காழ்[ப்]படா* மானால்
இருக்குமிடம் எங்கே இனி. (கள)

அன்றியும்

18 ஊழிவாய் கூடி ஒருகங்கு லானதோ
கோழிவாய் மண்கூறு கொண்டதோ—ஆழி
மடங்காதோ வெண்கதிர்க்கும் வாரிவாய் கெட்டேன்
அடங்காதோ என்னும் அவள். (கஅ)

அன்றியும்

---

* காழ்ப்படாம்— காம்பைக் கொண்ட மேற்கட்டுச் சீலை; என்றது குடை; 'காமபடாம்' என்று சுவடியில் காணப்படுகிறது.

19 நீளுங்கயல்விழியும் நித்திலஞ்சேர் கொங்கைகளும்
தோளும் இடந்துடிக்கும் தோற்றத்தால்—வாழி
இழைத்திருந்த மாரவேள் எய்கையெலாம் இன்று
பிழைத்திருந்தாள் செங்கமலப் பெண் (கக)

அன்றியும்

20 பங்கில் ஒருத்தி படர்சடையின் மேலொருத்தி
தங்குமவ னுன்னைவின் தள்ளான்காண்—[மங்கல]நாண்
காட்டும் அரசனுக்கே என்றுவி* கட்டுரைப்பக்
கேட்டு மகிழ்ந்தாள் கிளி (உ0)

இவ்வண்ணமே

[உரைப்பாட்டு]

விரைகுழல் தானிருந்தவள் விரகாதி சயமெய்த
அரசர்பிரான் அங்கிருந்தவன் [அநே]கசிந்தா குலனுக
நடக்கின்ற பேரியாமம் நன்னுதலாள் பொருட்டினுலே
சடக்கெனவே போனதன்மை எங்ஙனம் சார்ந்ததோவெனில்

21 [நிகரி லவர்கள்] இருவரையும் நே[ரே]
[அ]கலவி[ட] லாகாதென் றஞ்சி—மிகவும்
அறிந்ததே போல அகன்மதியைக் கொண்டு
பிறிந்ததே கங்குலாம் பெண். (உக)

என்பது

---

* ஆவி—அசரீரி; சந்திரமதியி கழுத்தில் மங்கலநாண் இருந்தமை கண்டு மயங்கின்ற அரிச்சந்திரனுக்கு 'இவள் கன்னிகையே; தெய்வத்தின் அருளால் மாங்கலியத்தோடு பிறந்தனள்' என்று அசரீரி கூறியதாக, வடமொழி ஸ்காந்தபுராணப் பகுதியான அரிச்சந்திர உபாக்யானம் கூறும். வழிநூலான தமிழ் அரிச்சந்திர புராணத்தில் இச்செய்தி காணப்படவில்லை.

[உரைப்பாட்டு]

ஒண்டொடியாள் தன் துயரமும்
ஒலிகழலான் [உறு]ந்துயரமும்
கண்டுதங்க மாட்டாபோலக்
கங்குல்யாமம் போனபின்பு

யாது செய்தான் மதியன்

22 கோத்த இரத்னக் கொடுங்கைப் பலகையேர்
வாய்த்த [சுயம்வர] மண்டபத்தே—ஏத்த
இலங்காரந் தூக்கி இமகரனைப் போல
அலங்காரஞ் செய்தார் அவர். (உஉ)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

சித்திரத்திலும் எழுதவொண்ணுத்
தெள்ளமுதை வதுவைசெய்ய
வத்திரத்தாற் புடைகட்டி
வகுத்த [சுயம்வர] மண்டபத்தைக்
கன்னபுரிச் சித்திர[கார]ரும்
கைவித்தாரிகளும் பலர்கூடி
வன்னிக்க வொண்ணுதபடி
மகாஅலங்கிருதமாக அலங்கரித்துப்
பாவாடையும் மேலாடையும்
பக்கவாடையும் கொடியாடையும்
தேவாங்கும் மகரவாளியும்
வயிரவல்லியும் திருக்குமாக்கிப்
பொழுதறிந்து மாலைதூக்கிப்
பூங்கொடியார் பலர்கூடி
எழுதவொண்ணு வடிவினளை
எவ்வண்ணம் அலங்கரித்தாரோவெனில்

23 கற்புடைய மாமயிற்குக் கண்ணேறு வாராமல்
பொற்புடைமை யெல்லாம் புதைப்பார்போல்—பொற்
[கலன்கள்
அந்நிலைகண் டந்நிலைகட் கான படியணிந்தார்
மின்னிலைவேற் கண்ணார் மிக. (உ௩)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

பாதாதி கேசமெலாம் பருத்தமுத்தின் பணியாலே
பேதாதி பேதமாகப் பேசுதற்கும் அரிதாகக்
கண்ணேறு கூடாமல் காரிகையை மறைப்பார்போல்
வண்ணமெலாந் தாம்புதைத்து மகிழ்ந்திருந்தார் கைத்தாயர்

அக்காலத்து யாதுசெய்தான் அரிச்சந்திரன்

24 பூணிக்கச்* சேடன் பொருமற் றிறைகொடுத்த
மாணிக்கப் பூணின் வகையணிந்து—காணில்
இலங்குங் கதிரோன் இவனெனவே சேர்ந்தான்
வலங்கொள்முனி மண்டபத்தே வந்து. (உ௪)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

.................................
கதிரோன் இவனெனவே
புவிகிழித்துப் புடை புகுந்து
பொலன்கொள்சேடன் மணிபறித்து
ரவிமறைக்கும் புதியமாணிக்க
ரத்தினப் பணியை எடுத்தணிந்து
சிந்தையினும் பாரிகந்த
தினகரனே இவனென்ன

* பூணித்தல்—பிரதிஞ்ஞை செய்தல்.

வந்து[மணி] மண்டபத்தே
வாழ்வுபெற்ருன் என்றவாறு.

அவ்விடத்துச் சந்திரமதி யாதுசெய்தாளோ வெனில்

25 சந்தாப நுண்மருங்குல் நாங்கித் தமர்சூழ
வந்தாள் மணியணிசேர் மண்டபத்தே—வந்து
மறைநின்று தன்கழுத்தை வைத்தாள் படிமேல்
இறைநின்று பார்த்தான் எதிர். (உரு)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

பாதார விந்தத்தே
பரிபுரங்கள் கிடந்தரற்றச்
சூதாகும் இடையெண்று
தோழிமார் அருகுவரப்
பல்லியங்கள் புறம்பரற்றப்
பனிமொழியார்க் கருள்கொடுப்ப
வல்லி[யும்] சுயம்வர
மண்டபத்தே வந்தேறி
மணியுரைத்து மயன் இட்ட
................ ................
சித்திரமா[கிய] மண்டபத்துத்
திருக்கழுத்துத் தோன்றநிற்றலும்
உத்தமரிற் பிரதானனுன
வேந்தனும் உற்றுநோக்கி

யாதுகண்டானே வெனில்

26 உரைத்த நவமணிகள் ஒன்பதையும் சேர
நிரைத்தயன் கையால் நிறைக்க—வரத்தினுற்
சங்கரனுர் தந்த தருணி யுடன்பிறந்த
மங்கலநாண் கண்டானம் மன். (உசு)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

பதினாலு லோகத்தையும் பலமணியையும் சருவத்தையும்
விதமாக நிமிஷத்தில் நினைத்துவிட்ட வேதமூர்த்தி
ஆகிய பிரமாதன் அத்தத்தினாற் பிடித்தருளிப்
பேதித்து நவரத்னத்தாற் பிரயாசப்பட்டுப் பணியாக்கிச்
சருவசனமும்*காண[வில்லாது] தன்[புருஷனே]காண்பதென்று
பருவதநாதன் தலைநாளில் பணிக்கப்பட் [டு]தயமாகிய
பெருங்கற்பாள் சந்திரமதியுடன் பிறந்த அற்புதமான
திருமங்கல்யத்தை அரிச்சந்திரன் கண்டருளலும்

சந்திரமதி யாதுகண்டாளோ வெனில்

27 வரபதிதான் கண்டன்றி மண்டலத்தோர் காணாத்
தாமுடைய மங்கலநாண் தன்னைப்—புரிகுழலாள்
காட்டும் படிமக் கலந்தனிலே கண்டறிந்தாள்†
வாட்டுஞ் செழுங்கூந்தல் மான். (உஎ)

என்பது

மங்கலநாண் கண்ட இருவர்நிலைமையும்

எத்தன்மையா யிருந்ததோ வெனில்

---

* 'காணவில்லைத் தன்னுருஷியே' என்று சுவடியில் உள்ளது, காணவில்லாது தன்புருஷனே' என்றிருந்தது மாறியதோ என்று கருத இடமுண்டு.

† மஞ்சனச் சடையினான் வரத்தின் வந்தநாள்
கஞ்சன நீழலிற் காண்ப தன்றியே
அஞ்சனக் கண்ணிக்கும் அங்கைக் கெய்திடா
தெஞ்சலில் யாவரும் யானுங் கண்டிலேம். (விவாக. 243)

என்று சந்திரமதிதந்தையின் கூற்றாக அரிச்சந்திரபுராணங் கூறுவது இங்கு ஒப்பிடத்தக்கது. படிமக்கலம், கஞ்சனம் என்பவை, முகக்கண்ணாடி என்னும் பொருளன.

28 முத்தணிந்து நின்ற முகிழ்நகையும் மாணிக்கக்
கொத்தணிந்து நின்ற குலபதியும்—சுத்த
மதியும் கடலெழுந்த வான்கதிரும் போன்றார்
பதியும் ப[ரி]யும் படி (உஅ)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

சந்திராதித்தியர் இருவரும்
தலத்திழிந்த தோற்றம்போல
[இந்த]நிலம் எதிரிருப்ப
இருவரும் நின்ற அப்பொழுது

இருந்த நகரிசனம் எவ்வண்ணம் பிரியமெய்தினரோவெனில்

29 பூங்கொடிக்குத் தக்கவனே போர்வேந்தும் பொற்பினல்
ஆங்கவற்குத் தக்கவளே யாமிவளும்—நீங்கா
திருவரையும் நோக்கில் இறைமையே நோக்கும்
அரு[வு]ருவ ராமாகில் ஆம், (உகூ)

என்பது

இவ்வண்ணம்இருந்த நகரிசனம் பிரியப்பட்டு
யாதுசெய்தாரோ வெனில்

30 நெல்லும் பொரியும் நிறையும் நறுநெய்யும்
புல்லும் சமித்தும் பொலிவெய்த—மல்லலணி
பூமறையோர் தாமென்னப் பொங்குமணி மண்டபத்தே
மாமறையோர் வந்தார் மகிழ்ந்து. (௩௰)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

விரத, ச[மிதை]களும் முன்கொணர்ந்து
விப்பிரசனம் மிகக்கூடி
விவாகயஞ்ஞும் [எங்ஙனம்] செய்தாரோவெனில்

31 மாதும் அரசும் வலமுமிட முஞ்சிறப்ப
வேதநெறி யெல்லாம் மிகச்செய்து—போதில்
*அருந்துதியுங் காட்டி அருமறைநூல் தன்னால்
இருந்துதியு மிட்டார் எடுத்து. (௩௧)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

பிரமசமயம் மிகத்திரண்டு
வேதபுருஷன் சொன்னபடியே
கருமமான தொழிலெல்லாம்
கடவாத படியாக
அக்கினிதேவனை மிகவளர்த்து
ஆகுதிகள் பலகொடுத்துப்
பத்தினியுடன் பர்த்தாவுக்குப்
பாணிக்கிரகணஞ் செய்துகொடுத்துச்
[சத்த]தானம் மிகநடத்தித்
தாரகையை மிகக்காட்டி
உத்தமமான மந்திரத்தை
ஒளிபெறவே கொடுத்தார்
மகாசனங்க ளென்றவாறு.

32 சாத்திரத்தி லுள்ள தொழில்சமைத்துத் தானமெலாம்
ஏத்தும் மறையோர்க் கினிதளித்துக்—கோத்தமணி
ஏந்திழையுந் தானும் இருங்கோயி லுட்புகுந்தார்
பூந்திருவுங் கோமாலும்† போன்று. (௩௨)

என்பது

---

* 'அருந்ததி காணுமளவும்' என்றார் வாதவூரடிகளும்
(திருக்கோவை, 300.)

† 'கோமானும்' என்றும் படிக்கலாகும்.

[உரைப்பாட்டு]

திறமுடைய சாத்திர [வித]ஞ்
சிக்கெனவே செய்தபின்பு
மறையவர்கள் தணியும்வண்ணம்
மகாதானம் பலகொடுத்து
எண்ணரிய பிராமணரை
எழுந்தருளு மெனவிடுத்துப்
புண்யமூர்த்தி வீட்டுனுவும்
இலக்குமியும் போற்பொலிந்து
அரிச்சந்திரனும் சந்திரமதியும்
அநேகம்பிராணி புடைசூழத்
தரித்ததங்கள் பாடிவீடு
தனிற்புகுந்தார் எ—று.

33 கோயில் புகுந்து குலவு நவரத்ன
வாயில் அமைத்த மணியறையில்—நேயம்
கரையழிய இன்பக் கடல்வீழ்ந்தார் வீழ்ந்தார்
விரைகமழ்ந்த மெல்லமளி மேல்.

அன்றியும்

34 கங்குற் குழல்சரியக் காலிற் சிலம்பரற்றக்
கொங்கைக் குவடு குவிந்தசையத்—திங்கள்
அரும்பு வியர்முத் தணிமார்பிற் பூணத்
திருந்தும் பயன்விளைத்தான் தேன். (கூச)

அன்றியும்

35 ஒருவர் உடலில் ஒருவர் ஒடுங்கி
இருவ ரெனுந்தோற்றம் இன்றிப்—பொருவரிய
கோவும் மடமானும் கூடியுறப் புல்லினர்
பூவுமணை மும்போற் பொலிந்து. (கூரு)

 அன்றியும்

36 எத்தரிய ஆசை இருகொழுந்தும் மேற்படர
வார்த்தை பெருகி வரம்பழியப்—பூத்தொளிரும்
பொன்பட்ட தோளானும் பூங்கொடியும் பூவணையும்
என்பட்ட தென்றறியேன் யான். (௩௬)

37 இரவு பகலறியார் இன்பம் பெருக
ஒருவரை விட்டொருவர் உய்யார்—விரவு
கருந்தாரை வேலானுங் காரிகையும் ஆங்கே
இருந்தார் மிகவா நிரா. (௩௭)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

அன்புமிகப் பாராட்ட அநுராகம் கொழுந்துவிட
இன்பமிகு பயிராக இனியகாமந் தனைவிளைத்து
மதிதயன் தலைமையெய்த மங்கையர்கள் கண்களிப்பப்
பதியுள்ளார் பிரியமெய்தப் பரிவார[முடனே]யவ்
ஆறிராத்திரி கன்னபுரி [யழகு]பெற அமர்ந்திருந்து
பேறுடையான் தன் இராச்சியத்து[க்கு]ப்
பெரும்பயணம் செய்தான் எ—று.

38 மாநகரி வேந்தும் மடவாரும் மன்னவரும்
கோனகரி யுந்தொடர்ந்து கூடிவரப்—போனவரை
நில்லுமெனச் சொல்லி நெடுங்குழலும் தானுமவன்
எல்லைவிட்டுப் போனான் இறை. (௩௮)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

வருந்திமிகு மதிதயனும்
மங்கைமாரும் மகாசேனையும்
பெரு[ம்]பதியி லுள்ளாரும்
பிரியமாட்டாது பின்தொடர

ஆங்கவரைத் தானிறுத்தி
அநேகஉப சாரம்சொல்லிப்
பூங்கொடியை மெலக்கொண்டு
புதுமணித்தேர் மிசையேறிக்
காடுநாடு பலகடந்து
காட்சியாக அவர்அமைத்த
பாடிவீடு பலகடந்து
பருவதங்கள் பலநீங்கி
.... ....
.... ....

39 .... .... .... ....
.... .... .... ....
மன்னனுக்குக் காட்டி வயவேந்தே இங்கிதுதான்
என்னடுக்கு மென்றுள் எடுத்து. (௩௯)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

வரும்வழியில் புதுமைகளை
மடமானுக்கு மன்னன் காட்டியும்
திருவடந்தை வேந்தனுக்குத
திறப்படவே சிலகாட்டியும்
போதெல்லாம் மிகக்க[ளி]த்துப்
புனல்ஆடியும் சூதாடியும்
மாதினுடன் வந்துசேர்ந்தான்
மகாராசன் எ - று.

40 போதாடு சோலைப் புனலாடி யுந்தம்மிற்
சூதாடி யும்போழ்து தோன்றுமற்—கோதை
மணந்தாழ் குழலாளும் மன்னவனும் கூடி
அணைந்தார் அயோத்தி அருகு. (௪0)

41 மல்லல் வளநாடு பார்த்து வழிவந்த
மெல்லியலும் சேனிற்கும் வேல்வேந்தும்—அல்லிமலர்
தன்வாசம் வீசும் தட[ஞ்சூழ்] அயோத்திநகர்த்
தென்வாசல் விட்டணைந்தார் சென்று. (சுக)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

அடல்வேலான் அரிச்சந்திரனும்
அருங்கற்பாள் சந்திரமதியும்
திடமதில் அயோத்திநகர்
சேர்ந்திருப்ப மகாநகரியை

எவ்வண்ணம் அலங்கரித்தாரோவெனில்

42 தோரண மெங்கும் நிரைத்துச் சுடர்மணித்தார்
பூரண கும்பம் பொலிவித்துச்—சீரணியும்
பூமாலை நாற்றிப் பொலியக் கொடிநிரைத்தார்
மாமாட வீதி மறுகு. (சுஉ)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

தோரணங்கள் மிகநாட்டித்
துலங்குகொடி மிக எடுத்துப்
பூரணகும்பங்கள் பலசமைத்து....
தையலார் நின்றுட
வகைவகையே துறைதுறையில்
மணித்த[ா]ர்தம்மை யடைவுசேர்த்துப்
புக[ல்] கமுகும் கன்னிவாழையும்
பூங்கரும்பும் [கை]செய்து
நவரத்தினப் பிரபைவிளக்கி
நாறும்நறு நீர்தெளித்துத்

தமனியத்தைத் தா[ள்]சேர்த்துச்
சங்கமெங்கும் முழக்கெடு[ப்ப]த்
தோற்கருவி துளைக்கருவி
கஞ்சக்கருவி எனச்சொல்லும்
வாச்சியங்கள் பலமுழங்க
மகாஉற்சாகம் தலைக்கொள்ள
அமராபதி இதுவென்ன
அயோத்தியாபுரி விளங்கிற்று எ—று.

**43 மாப்பதியி லுண்டான மந்திரமுந் தந்திரமும்**
**கோப்புடைய வாசலெதிர் கொண்டுசெலக்—காப்புடைய**
**வாயில் கடந்து மடமானும் மன்னவனும்**
**கோயில் புகுந்தார் குறித்து. (சரு)**

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

சருவசேனையும் புடைசூழத் தம்பதியர் பிரியமெய்தக்
கெருவமுடன் மகாராசனும் கிளிமொழியும் மகிழ்வெய்தத்
தம்முடைய கோயில்புக்கார் எ—று.

44 பொற்புடைய கோயில் புகுந்து பொலிவாகச்
சொற்புடைய தானத் தொழில்புரிந்து—கற்பம்
மருவிளங்கு தாரானும் வாணுதலும் வாழ்ந்தார்
திருவிளங்க இன்பஞ் சிறந்து. (சச)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

மிகலரிய கோயில்புக்கு
வேண்டுந்தானத் தொழில்முடித்துச்
சகலசுகமும் அனுபவித்துச்
சகிருதயராய் நடந்தகாலத்துச்
சந்திரமதி வயிறுவாய்த்தாள்
அது எவ்வகையோவெனில்

45 கொங்கை [முகம்]கருகக் கோல நிறம்வெளுப்பத்
தங்குமிடை ஈதென்று தானறிய—அங்கே
உருவுயர உந்தி உரோமநெறி காட்டத்
திருவயிறு வாய்த்தாளத் தேன். (சரு)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

மன்களபக் கொங்கை
முகங்கறுத்து மடைவிரியப்
பொன்புனையுந் திருமேனி
நிறம்வெளுத்துப் பொலிவெய்தக்
காணவொண்ணு இடைகாணக்
கடைஅல்குல் மிகப்பெருகப்
பூணரிய திருவயிறு
உரோமத்தாற் பொலிவெய்த
மருவிரியும் தடங்குழலாள்
வயாநோய் மயக்குற்றுத்
திருவயிறு வாய்த்தாள்
ஒரு சிரீகுமாரனை என்று.

46 தடந்தாளால் ஒன்னார் தவழத் தவழ்ந்தான்
நடந்தான்தன் ஆணை நடக்க—அடைந்தார்
நிலையேற ஏறினான் நீள்மா இரண்டும்
மலையேறுந் தோளான் மகன் (சசு)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

மன்னவர்கள் கருமம்விட
வயிற்றில்வந்து கருவித்[தாய்]
அன்னவர்கள் [நி]லமிழக்க
அணிநிலத்தே [த]ான்பிறந்து

மற்றவர்கள் தவழும்வண்ணம்
மண்ணிடையே தான் தவழ்ந்து
பொற்புடைய தன் ஆணை
புவிநடக்கத் தான் நடந்து
பேணலர்கள் முன்போட
... ஓடக்கற்றுக்
காணுமவர் [களிப்பெய்தக்]
கரிதுரகம் ஏறக்கற்று
ஒன்னார்தம் புறம்பிடிக்க
ஒளிர்வாள்[தன்] கைப்பிடித்துத்
தன்னுடைய கீர்த்திவளரத்
தான்வளர்ந்தான் லோகிதாக்ஷன் * எ—று.

47 கோமகனும் ... குலக்கொடியும் தம்முடைய
மாமகனும் நீங்காத மந்திரியும்—நாமக்
கதிருருவின் வண்ணமே காசினியைக் காத்தார்
எதிரொருவர் இல்லார் என. (சஎ)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

அரிச்சந்திர ராசனும்
அருங்கற்பாள் சந்திரமதியும்
தரித்தபுகழ் லோகிதாக்ஷனும்
சத்திய கீர்த்தியும் உடனுக
அனைவர்க்கும் கருணைபொங்க
அனைவர்க்கும் மொழிகொடுத்து

---

* 'லோகிதாசியன்' என்று ஸ்காந்தபுராணப் பகுதியான அரிச்சந்திர உபாக்கியானம் கூறும். தமிழ்-அரிச்சந்திரபுராணவாசிரியர் 'தேவதாசன்' என்பது பெயராகக் கூறுவர் (விவாககாண்டம்; பாட்டு, 305).

ஆதித்த கிரணம்போல்
யாவர்க்கும் தாய்தந்தையாய்
இராச்சியத்தை முழுதுமாண்டு
.... ....
ஒருமனையே காப்பான்போல்
உலோகமெல்லாங் குறைதீர்த்துத்
திருவுடைமையால் நெறிகாத்துத்
திக்குவிசயந் தான்செலுத்திப்
பூதலத்தைப் பொதுநீக்கிப்
போந்திருளினல் தானெடுத்து
மாதனத்தின் அளகேசுரன்
வரும்வாரா னென்னும்படி
பூவேந்தனேயாகிப் பொலிந்திருந்தான் என்று.

சுயம்வரகாண்டம் முற்றும்.

231 ஏதுக் கினியழைத்த தென்று மனநடுங்கி
பாதத்திற் சென்று பணிந்தோனைப்—போதுற்ற
ஏராருந் தாராய்![நீ] யாகத்தே சொன்னபொருள்
தாராய் எனவுரைத்தான் தான். (கூ)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

அழைத்தமொழி கேட்டபோதே
அறவுமிக மனம்நடுங்கிப்
பிழைத்துவந்தன மென் றிருந்தோம்
பின்பழைத்தபொருள் ஏதென்று
அஞ்சி[யே] அருகுசென்ற
அரசர்கோமான் றனைநோக்கி
மிஞ்சவேநீ வெகுசுவன்ன
யாகந்தன்னை வேட்கின்றநாள்
எனக்களித்த இருநிதியினை
இன்றளித்துப் போ[க]வென
மனக்கருணை யில்லான்சொல்ல
மன்னவன்அங் கியாதுசொன்னன்

232 சற்றறிவு மில்லையோ தாழ்சடையாய் ! என்னுடைய
உற்றபொருள் எல்லாம் உனக்களித்தேன்—மற்றதனுக்
[குள்ளேறுங் கண்டாய்மற்]றென்பொருளு மென்றுரை
கள்ளேறுந் தாரான் கனன்று. [த்தான் (கூ)

என்பது

(உரைப்பாட்டு)

எம்பெருமான்! அறிவில்லையோ
என்னுடைய சாம்ராஜ்யமும்

ஒண்பொருளும் இரத்தினராசியும்
அடங்கஉனக்கு அளித்தேன் நான்
உனக்குஅளித்த பொருளும்அங்கே
[சிரீ]பண்டாரத் துட்பட்டதால்
எனக்கென்று வத்துஒன்று
வேறுமுண்டோ தானென்று
இராசராசன் செளந்துரைப்ப
விசுவாமித்திரன் யாதுசொன்னான்

233 அன்றளித்த வான்பொருளும் உட்படவென் றப்பொழு
நின்றெனக்குத் தாரை நிறைத்தாயோ—நன்றி [தே
அழிவழக்குச் சொல்லுவரோ ஆழ்துயரம் வந்தால்
சுழிவழங்கும் நீர்நாடா! சொல். (கசு)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

பேரரசும் இருநிதியும்
பெருத்துடைய சகலஐசுவரியமும்
தாரைஎனக் கிறைத்தின்று
தருகின்ற அப்பொழுதே
முன்னுனக்குக் கடவியதோர்
வத்துவும்இம் முதலில்எனச்
சொன்னதுண்டோ ஆமாகில்
சொல்உனக்கு விடுகின்றேன்
இல்லைஎன்று அழிவழக்குச்
சொன்னயேல் [இயை]வதுண்டோ
[தரையி]லுந்தார் எல்லாரும்
தப்புவரோ என்றுமிக
நகைத்தமுனி [தனை]நோக்கி
அரசர்கோமான் யாதுசொன்னான்

234 விட்டும் விடாயாகில் மெய்யுணர்ந்தோய்! நாளவதி
கட்டிவிடா யென்றுரைத்தான் காவலனும்—முட்டத்
துரந்தான் ஒருபதுநாட் சொன்னான் அவனி
புரந்தான் தகாதென்றான் போய். (கரு)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

மீளஇனி யுரைத்தோமாகில்
வினைகள்செய்வன் எனஅஞ்சி
நாளவதி கொடுத்தருளினால்
[நல்]குகின்றேன் எனச்சொல்லலும்
மாமுனியும் பத்துநாளையில்
வரவேண்டும் எனச்சொல்லத்
தாமரையின் சகன்குலத்தோன்
தனக்கதனிற் கிடையாதென்ன
மற்றவனை முகம்நோக்கி
மாமுனியும் யாதுசொன்னான்

235 இருபதுநாள் என்றான் இதற்கிசையா தென்ன
ஒருபதுநாள் கூட்டி உரைத்தான்—பெருமானும்
நாற்பதுடன் எட்டுநாள் நல்காய் எனமுனிவன்
[காற்]பதுமம் மேல்வைத்தான் கை. (கசு)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

மற்றுமுனி இருபதுநா
ளெனவேந்தன் மறுத்திடலும்
குற்றமின்றி முப்பதுநாட்
கொடுத்துவேறு [மொழிந்திட]லும்
நரபாலனும் நாற்பத்தெட்டு
நாளாக நல்களென்று

திருவடிமேற் கைவைத்தலும்
திவ்வியமுனி யுடன்படவும்
யாதுசொன்னான் அரிச்சந்திரன்

236 அப்படியே மாமுனிவன் கூற அவதிதனில்
எப்படியே கொண்டணைவேன் எங்கோவே—ஒப்பிக்
கொடுத்தபொருள் நின்பாற் கொணர்வோனைக் கூட
விடுத்தருள்க என்றுரைத்தான் வேந்து. (கள)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

காவலன்தா னுரைத்தநாள்
கவுசிகன்றான் உடன்பட்டபின்
போவதற்கும் வருவதற்கும்
பொருள்கேட்டங்கு இரப்பதற்கும்
மீள்வதற்கும் நாளில்லை
எனக்கினித்தான் விதியில்லை
என்னுடனே போந்துன்றன்
இருநிதியம் ஒப்புக்கொள்ள
ஒருவனைநீ நல்கஎன்றங்கு
ஒளிர்வேலோன் வணங்கிநிற்றலும்
முனிவரிற் பிரதானனாகிய
முனீசுவரனும் யாதுசொன்னான்

237 உன்னேவல் இத்தனைநாட் செய்தாரை உன்னுடனே
என்னேவலராக யான்விடுத்தால்—உன்னுடனே
ஒன்றாகக் கூடி 'ஒலி[ப்பின்] எனதுடைமை
நன்றாகும் என்றான் நகைத்து. (கஅ)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

கோளரவின் வாய்ப்பட்ட
குறுநரிபோல் ...
கேளாய் அரிச்சந்திரனே!
... ...
இத்தனைநாளும் உன்சேவைக்
காரரா யிருந்தாரொழியச்
சுத்தமாக என்னுடைய
சொற்கேட்பார் சிலரில்லை
அளித்தவரை எனக்காளாகக்
கூட்டிவிட்டால் அருநிதியம்
ஒளித்துவிடில் எனக்குஅத்தம்
ஒழிகைநிச்சயம் ஆகுமென்று
சிரித்தமுனி தனைநோக்கித்
தேர்வேந்தன் யாதுசொன்னான்

238 மற்றவரை யன்றி மறையோரை நல்கென்ன
நற்றவனும் வேதியனை நல்கினான்—கொற்றவனே!
சொன்னநாள் தன்னிற் கொடாதபேர் சூளுறுகை
என்னெனக் கேட்டான் இறை. (கக)

என்பது

(உரைப்பாட்டு)

என்மனித்தராய்ப் பின்பிருந்தாரை
என்னுடனே விடுக்கவேண்டாம்
உன்மனித்தராய வேதியரில்
ஒருவரைநீ நல்கவென்று
உரைப்பக்கேட்ட முனிஆங்கு
அவனோடும் உரைசெய்வான்
பெருநிதியம் சொன்னபடி
பெறுதபோது பிரதிக்கினை
ஏதென்னப் பார்வேந்தனும்
[இப்]பிரதிக்கினை பண்ணினான்
அஃது எவ்வகையோவெனில்

289 தாய்தந்தை சொல்மறுத்தார் தங்குலத்தைப் பேணுதார்
வேதந் தனைப்பழித்தார் வீழ்நரகில்—போதம்
விடாதே விழுவேன் மிகுபொருளந் நாளிற்
கொடாதே விடிலென்ருன் கோ. (உ௯)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

தந்தைதாய்சொல் மறுத்தாரும்
தங்குலத்தைப் பேணுதாரும்
வெந்திறல்அரசர் களத்துடைய
விட்டுமீண்ட பெரும்பாவியும்
சாமவேதம் பழித்தாரும்
சகாயவோரம் பண்ணினரும்
[காம]மேவிக் கன்னியரைக்
கட்டழித்த பெரும்பாவியும்
பஞ்சமா பாதகரும்
பரநாரியை உகந்தாரும்
தஞ்சமில்லாக் கடுஞ்சொல்லரும்
தன்மாகிதம் பண்ணினரும்
எடுத்தகோயில் இடித்தாரும்
இழித்தகுளம் உடைத்தாரும்
அடுத்தவரைக் கெடுத்தாரும்
ஆவினைச்சென் றுதைத்தாரும்
குருவாக்கியம் மீறினரும்
கோப்பிராமணரைப் பிழைத்தாரும்
ஒருவார்த்தை மொழியாதாரும்
உதையராசியிற் புணர்ந்தாரும்
புகுதும்நர கிடைப்புகுவன்
பொருள்தன்னை நீகொடுத்த

பகுதிதன்னில் கொடேனெனில்எனப்
பார்வேந்தன் பாஷைசொல்லலும்
மற்றவனை முகம்நோக்கி
மகாமுனிவன் யா து சொன்னான்

240 ஆ[ற்]றாசு நீகாத்த அந்நாட்டில் எய்தவிடேன்
வே[ற்]றாசு நாட்டில் விரையப்போய்—ஏ[ற்]ற
பொருளெல்லாம் நல்கென்ற போதுமுடன் பட்டான்
அருளெல்லாம் நீங்கா தவன். (உக)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

இத்தனைநாளும் உன் இராச்சியமாய்
இப்போதென் இராச்சியமான
இத்தரணியில் நீவேண்டினால்
[இங்க]மைச்சர்களும் பரிவாரமும்
மண்டலத்தி லுள்ளோரும்
மன்னவன் வந்தான் என்று
பண்டாரம் உனக்களித்துன்
பாஷையெல்லாம் முடித்திடுவர்
நான்பகுதிகட்டிய .... லரியதனங்
கொடுப்பாயாகென .... முடன்பட்டபின்

லோகிதாக்ஷன் யாதுசொன்னான்

241 இம்மன்னன் ஆளா இராச்சியமும் இவ்வுலகில்
அம்மா இலையென் றவலித்தான்—செம்மை
உடையோனும் தன்குடைக்கீழ் [ஒ]ப்பாத நாடு
கடைபோகப் பார்த்துரைத்தான் காண். (உஉ)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

அரிச்சந்திரன் தான்காவாத
அகலிடத்திற் கொண்டுவந்தே
விரித்தபொருள் தருகின்றேனென
விரகறியா துடன்பட்டான்
அவன் ஆளா இராச்சியந்தான்
அகலிடததில் இல்லையெனத்
தவமுனிவன் எழுந்திருந்து
சந்தோஷித்துக் குணலையிடலும்
பூபாலனும் திகைப்பெய்திப்
புறம்பான இராச்சியமிங்
காவதேதெ்ன நினைந்தவன்
எவ்விராச்சியம் நினைந்தானென்வெனில்

242 காட்டும் புனற்கங்கைக் காசி வளநாடும்
[கூ]ட்டும் புகழேம கூடமுந்தான்—நாட்டுக்குள்
என்காவல் அல்ல எரியார் நுதல்விழியோன்
தன்காவல் என்றுரைத்தான் தான். (உரு)

அன்றியும்

243 பத்தர் இருக்குமிடம் பண்டிதர்கள் சேருமிடம்
உத்தமர்கள் எல்லாம் உறையுமிடம்—முத்தி
கொடுக்குமிடம் பங்கயப்பூங் கோயிலாள் நீங்கா
தடுக்குமிடம் கண்டாய் அவை. (உசு)

என்பது

(உரைப்பாட்டு)

ஆதியுக மழிந்தாலும்
அழிவில்லா திருக்கப்படுவது
வேதியரும் இருஷிகளும்
கற்றோரும் விரும்பப்பட்டது

சிவபத்தர் சங்கோசையும்
 சிவபூசையும் திருந்தப்பட்டது
தவமிக்க சருவதீர்த்தமும்
 தன்னிடத்தே அடங்கப்பட்டது
திருவாழும் ஏமகூடமும்
 காசிஎன்னும் திருநகரியும்
விருபாக்ஷனும் விசுவேசுவரனுமலது
 வேறுஉடையார் சிலரில்லை
என்குடைக்கீழ்ப் பணியல்ல
 இருஷீசுவரனே! எனக்கூறி

மற்றும் யாதுசொன்னான் அரிச்சந்திரன்

244 இனியேம கூடத்துள் எய்தநாள் இல்லை
முனியே! மொழிந்தமுத லெல்லாம்—பனியேறு
பாசிக்கே சங்குறங்கும் பைம்புனல்சூழ் நாடென்னும்
காசிக்கே சென்றளிப்பேன் காண். (உரு)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

மாமுனியே நீகொடுத்த
 நாளினவ திக்குள்ளே
ஏமகூடந் தனிற்போகி
 [யத்]னம்பண்ண நாளில்லை
காசிமா நகர்புக்குக்
 கடுகவேஉன் தனமெல்லாம்
பாஷைகெடா வகைகொடுப்பேன்
 பணித்தருள்க விடையென்ற
மன்னர்மன்னனை முகம்நோக்கி
 மகாமுனிவன் யாதுசொன்னான்

245 ஆனால் வருகென் றருந்தவத்தோன் போகவிடப்
போனான் அரசர் புரந்தரனும்—போனேன்
நிலைதுளக்கம் இல்லாத நீதியெல்லாங் கண்டு
தலைதுளக்கி நின்றான் தவன். (உசு)

அன்றியும்

246 இவனிலைமை இப்படியே எண்ணாமல் விண்ணோர்
அவைநடுவே ஏதுரைத்தோம் ஐயோ—சிவசிவா
என்றுவல் அற்றா லினியே தெனவேறே
உன்று வழைத்தான் உடன்றும். (உஎ)

என்பது

(உரைப்பாட்டு)

கற்றதெல்லாம் விசுவாமித்திரன்
கடுவினையாற் சோதித்தாலும்
மற்றும்நிலை தவறாதே
மன்னர்பிரான் நின்றசெய்தியைக்
கண்டுபின்னை விசுவாமித்திரன்
கனக்கஉள்ளே பிரீதனாகிக்
கொண்டவினைக் கொடுமையினால்
கோடிகோடி சோதித்தாலும்
தப்பும்வகை யறியாத
தைரியவான்என் றறியாது
அப்பொழுதே வசிட்டனுடன்
அமரர்கோமான் திருமுன்பே
எண்ணாத பாஷையினைக்
கொடுத்தோமே என்றறிந்து
புண்ணார்ந்த நெஞ்சனாகிப்
புலம்பியுட னேதெளிந்து

மற்றுமொரு நினைவுகண்டு
மன்னர்மன்னனை வரவழைப்பக்
கொற்றவேந்தன் மீண்டுவந்து
குறுகினான் அஃது எவ்வகையோவெனில்

247 விட்டும் விடாத விதியோ இவனென்று
மட்டு விடாத மலர்த்தாரான்—கிட்டத்
தழைத்தபூ ணஞ்சடையாய்! சங்கரனை ஒப்பாய்!
அழைத்தபடி ஏதென்றான் ஆங்கு. (உஅ)

என்பது

(உரைப்பாட்டு)

சகலசேமமும் சருவசேனையும்
சாம்பிராச்சியமும் தரணிகாவலும்
மிகவிடுத்தபின்பும் விடாததொரு
விதியோவிந்த ...
இட்டிகையா விட்டமதிள்
... ....
வானேறிட வந்த....
மதில்போல இருந்தபடி
தேனூறுசெ... வேல்வேந்தனுக்குக்
காரிகையாள் யாது ..வெனில்

248 பூழி மதகரியைப் பூங்கொடியாள் தன்கணவன்
தாழி திரித்ததனைத் தான்காட்டி—மேழி
திரித்தபொருள் .... .... ....
... ...ருளம் மின் (உகூ)

அன்றியும்

249 அரும்பிய கொங்கை யுடன் ஆ... ....
... யுடன்பார்த்த செய்தி—பெருந்தகைக்குக்
காட்டா வித.... .... ....
[கேட்டாள்] துவர்வாய்க் கிளி (௩௰)

அன்றியும்

250 காதலுடன் .... .... ...
போது தனையெறிந்த .... — ....
.... ... ... ....
... .... ... (௩௧)

.... கையகழன்ருன் என்றவாறு.

பங்கவயலிற்பட்ட .... காலெறிந்தோடுஞ் சோலையிலாழ் குலநாட்டைச் சேர்ந்து வருகின்ற தேர்வேந்தன் .... டி

251 .... .... .... ....
.... .... .... — ....
.... .... .... ....
கரும்பு தனக்குரைத்தான் கண்டு. (௩௨)

என்பது

எங்கும் மலர்ப்பெ .... செங்கதிர் வேற்கண்ணியுடன் தேர்வேந்தன் புகுந்தபின்பு க .... வண்ணமே காட்டினுனே வெனில்

252 நீராட .... ... ....
காரார் குழலாடன் கைதாலும்—கோ....
நீங்க .... .... ....
பாங்குடைய மானே பகர். (௩௩)

என்பது

.... னுவெனில்

நின்றபெரும் பார்மகளும் நீணிலத்தில் ... யே கூட வரமகளும் கூடலாம் போன .... .... திண்டேரேறிப் போவதும் நியாயமல்ல ... புகல்வதுனக் கடைவுமல்ல நான் .... காட்கழிப்பது நீதியல்ல சூழிமணி நெடுந்தேர்ஏறித் தொல்முனியே கடக்க[வென்று] மற்றியாது சொன்னுன் அரிச்சந்திரன்

253 போதுடனே தேரேறிப் போதுவையே யாமாகில்
நீதில்நெடுந் தேரும் சிவபதமும்—ஈதெல்லாம்
.... ... ...
நீதந்த தொக்கும் நினை (௩௪)

... பின்னும் மாதவத்தோன் யாதுசெய்தான்

254 மன்னன் மறுத்திடலும் மாதவத்தோன் தேரேறி
மின்னும் பெருஞ்சேனை மெய்காப்பத்—தென்னென்று
[தே]னேக்கி வண்டிரங்கும் தெண்ணீர் அயோத்திநகர்
தானேக்கிப் போனன் தவன். (௩௫)

என்பது

(உரைப்பாட்டு)

வயவேந்தன் தேரேற
மாட்டோமென்று மறுத்தபின்பு
செயவேந்தன் கெசதுரக
சேனையெல்லாம் புடைசூழ
ஆழிமணித் தேரேறி
அயோத்தியாபுரி தனைநோக்கி
வாழிமுனி விசுவாமித்திரன்
வழிக்கொண்டு போனபின்பு

அரிச்சந்திரன் யாதுசெய்தான்

255 மாமுனிதான் வைத்த மறையோன் உடனுகப்
பூமுனியுஞ் செங்கால் புவிபொருந்தக்—காமர்
கரித்திரளை யொப்பாரும் கற்புடையாள் தானும்
பெருத்திளைந்துச் சென்றுர்கள் பின். (௩௬)

என்பது

(உரைப்பாட்டு)

அரிச்சந்திரனும் சந்திரமதியும்
அரிதான லோகிதாக்ஷனும்
விரித்தபுகழ் மந்திரியும்
உடனுக வெய்யகாட்டினில்
பூவடிகள் நிலம்பொருந்தப்
புதியமுகம் வியர்வரும்ப
மேவரிய விளக்கமுடன்
விசுவாமித்திரனை முன்புகொண்டு
போனார்களென்றவாறு

என்றிவ்வண்ணமேசென்ற மகாராசனும் விசுவாமித்திரனும் எவ்வெல்லை குறுகினுரோவெனில்

256 காடு [பலகடந்து] ... ...
[நாடு] பலவும் நடந்துபோய்—பீடழிந்த
மன்னவனும் .... .... ....
பொன்னகரி சென்றணைந்தார் போய். (௩௭)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

கடந்த... ....
கலங்கிச்சென்ற வேல்வேந்தனும்
தடம்பெரிய தேரேறி
முன்பு .... யும்
காடும்நாடும் பலகடந்து
கனகமதில் புடைசூழ்ந்த
நீடுபுகழ் அயோத்தியாபுரியை
நெறியுடன்சென் றணைந்திடலும்
திருநகரி [மாசெனங்கள்
அனைவருமென்ன செய்தாரோவெனில்]

257 ஆர்க்கும் அணிமுரசம் கொட்ட அயோத்தியுளோர்
ஏற்கும் படியே எதிர்கொண்டார்—தேர்க்குள்
வருவானைக் கண்டு மயங்கினர் தங்கள்
பெருமானைக் கண்டார்கள் பின். (கூஅ)

அன்றியும்

258 மங்கையுடன் கோமானும் மந்திரியும் பின்னாக
அங்குமுனி காவல் அருகாகத்—துங்கப்
... .... ....வளமை காணார்
அயர்த்தார் அழிந்தார் அவர். (கூகூ)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

நிசசாளத ...
நெடுநகரிச் செனமெல்லாம்
முரசறைந் துடனேடி
[முழு]மணித்தேர் தனைப்பார்த்துத்
தங்கள்வேந்தனைக் காணமல்
தாயைக்காணாத கன்றுபோல
எங்கெங்கும் புகுந்தோடி
எல்லாரையுங் கடந்துமேற்போய்
.... ....
சடக்கெனவே விட்டுக்
கதிர்கண்ட [தாமரை]போலக்
காவல்வேந்தன் வரவுநோக்கி
எதிர்கொண்ட நகரிசெனம்
இராசராசனும் பெருந்தேவியும்
நன்குமகனும் மகாமந்திரியும்
நானிலத்தே ....
இன்னல்நோக்கிப் புகுந்தபடி
ஏதென்றங் கறியாதிருந்து....
யாது சிந்தித்தாரோவெனில்

259 இரதமெலாம் மர்முனியை எற்றியதி ....
....மோ என்னத் தளர்வார்—பெரிதும்
இளைத்தோடி வந்தே [எதிர்கொண்ட மக்கள்]
வளைத்தோடிக் கண்டார் மனு. (உரு)

என்பது

.... காணவேணு மென்று
கிருபாமூர்த்தி தான்செய்ததோ
கிளர்வினையால் முடிந்ததோஎனத்
தமக்குள்ளே தளர்வாரும்
தளர்வாரை ஆற்றுவாரும்
எமக்குள்ள கடுவினைதான்
இப்படியாஎன்று சொல்வாருமாக
வழிநடந்துவந்த அரசர்கோமானை
எதிர்கொண்டு சினேகமுடன்
நகரிசெனங்க ளெல்லோரும்
யாதுசெய்தாரோவெனில்

260 கண்டவர்கள் காணிக்கை கட்டினர் கௌசிகற்கு
மண்டலங்க ளெல்லாம் வழங்கினேம்—கொண்டுபோ
அங்கே இடுமென்ன வேந்தன் அதுகேட்டுச் [ய்
சங்கேதம் பண்ணினர் தாம். (உக)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

மனமகிழ்ந்த நகரிசனங்கள்
மன்னர்மன்னவன் அடிவணங்கிக்
கனகமுடன் நவரத்தினராசி
காணிக்கை எடுக்கலுற்றலும்
மற்றவரை முகம்நோக்கி
மகாராசனும் அருள்செய்வான்

கொற்றமெல்லாம் விசுவாமித்திரனுக்குக்
கொடுத்துவிட்டோம் அப்பொழுதே
அவனுக்கே காணிக்கைகொடுப்பீ
ராமின்களென்று அரசன்சொல்லலும்
செவிசுடப் பட்டார்போற்
சினத்தெழுந்து கோபித்த
[அந்]நகரிச் செனங்களைநோக்கி
அரிச்சந்திரன் யாதுசொன்னான்

261 என்னையே நீர்வேண்டின் யான்புரிந்த மாமுனிவன்
தன்னையே வேண்டல் தகுமென்று—முன்னவர்தம்
பூணிக்கை நீக்கியே பொன்முனிபாற் கொண்டுபோய்க்
காணிக்கை ஏற்றுவித்தான் காண். (௬௨)

அன்றியும்

262 காரமரும் நீண்ட கடிவாயில் விட்டகன்று
தேரமரும் வீதி செலப்போகி—ஆரணநூல்
முற்கோலும் மாமுனியும் மூரிவேற் கையானும்
பொற்கோயி லுட்புகுந்தார் போய். (௬௩)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

கடிவாயில் பலகடந்து
கனகதோரணம் மிகநிரைத்த
கொடியோங்கிய மறுகுநீங்கிக்
கோயில்புகுந்தார் என்றவாறு.

அப்பொழுது யாதுசெய்தான் விசுவாமித்திரன்

263 போன தவமுனியும் பொன்மண் டபத்தேறிச்
சேனையுடன் சிங்கா தனத்திருந்து—சே...
... ....
.... .. (உசுச)

வேந்தர்வேந்தனை முகம்நோக்கி விசுவாமித்திரன் யாது சொன்னான்

264 மாடமும் மாநிதியும் மாசே னையுநகரும்
[நாடறிய உள்ளவெலாம் நான்தருவன்—கூடக்கை
என்மக்கள்] தம்மை இனியணைவாய் என்றுரைத்தான்
வன்மக் கடுநெ[ஞ்ச வன்.] (உசுரு)

என்பது

(உரைப்பாட்டு)

[வளமிகுந்த] திருநாடும்
மகாசேனையும் பொற்கோயிலும்
அளவிறந்த வத்திராபரணங்களும்
பரிகரமும் அடங்கவிட்டு
[அற்பனாய்ப்] போகாதே
அரசர்கோவே! என்மக்களை
இப்பொழுது புணர்கில்உனக்கு
இவையெல்லாம் கொடுப்பன்என்ற
விசுவாமித்திரன் தனைநோக்கி
வேல்வேந்தன் யாதுசொன்னான்

265 [ஆர்த்தி] அரசும் உயிரும் அழிந்துபோம்
கீர்த்தியப கீர்த்தி கெடாவென்னும்—வார்த்தை
அறிந்துவி[டீர்] என்னை அழித்தழித்துச் சொல்[லல்]
மறந்துவிடீர் என்றானம் மன். (உசுசா)

என்பது

(உரைப்பாட்டு)

ஆர்த்தியுடன் தேடிய
ஐசுவரியமும் அழிந்துவிடும்
கீர்த்திஅப கீர்த்திஎன்னு
மிரண்டுங்காண் கெடாஎன்பது
அறிந்தும்நீர் இப்படியே
அருளிச்செய்வ தழகல்லவென்ற
அரிச்சந்திரன் தனைநோக்கி
அருள்முனிவன் யாதுசொன்னுன்

266 வீட்டு முதல்தரினும் வேல்வேந்தே உன்னரசைக்
காட்டிக் கொடு[க்கக்] கடவையெனக்—கேட்டுப்
பனித்தணியும் தாரானும் பண்டார மெல்லாம்
தனித்தனியே ஒப்புவித்தான் தான். (சுஎ)

என்பது

விசுவாமித்திரன் ஒப்புவிக்கச்சொல்ல வேல்வேந்தன்
எப்படிப் பண்டாரமெல்லாம் ஒப்புவித்தானேவெனில்

267 இதுசேனை ச[து]படை சதன்ன சாலை
இதுபொன்னின் சாலை இதுதான்—புதிய
பணிச்சாலை மற்றைப் பரிகாரத்தார் வாழும்
மணிச்சாலை என்றுனம் மன். (சுஅ)

அன்றியும்

268 இதுரதச் சாலை இதுகனகச் சாலை
இதுசத்ர சாலை இதுதான் - புதிய
கறைதந்த வேல்வலவர் காவலர்கள் எல்லாம்
திறைதந்த செம்பொற் றிரள். (சுகூ)

அன்றியும்

269 ... ... பரிவார வெள்ளம்

இதுசேனை வீர.... .... —....

.... .... .... ....

(ருல)

.... ... ....

பிரானுக்குப் பூமகுடஞ் சூட்டுமிருஞ்சேனை மாத ரிவா....ன்றன் கொற்றமணித்தேர் குதிரை யொன்றொழியா வண்ணம் உடன்.... படுத்தி,

270 வேக விடையோனை ஒப்பாய் இனியெனக்குப்

போகவிடை தாவெனப் ....— ....

.... .... ... ....

(ருக)

... .... ....

என்றிவ்வண்ணமே செல்வமும் சாம்பிராச்சியமும் சகலசேனையும் உடன் ... திவ்யமுனியை உடன்படுத்தித் தேர்வேந்தன் விடைகொண்டு சிரீ[காசி]பதியை நோக்கிச் சந்திரமதியும் லோகிதாக்ஷனும் சத்தியகீர்த்தியும் உடனாக அந்தமில்லாப் புகழ்கொண்ட அரிச்சந்திரன்றான் போயினான் என்றவாறு.

இராச்சியதானகாண்டம் முற்றும்.

ஏழாவது

# காசியாத்திரைக் காண்டம்

271 தீதுவர வெட்டாது செம்மை நெறிசேர்க்கும்
காதற் பொருளெல்லாங் கைகூடும்—சோதி
விரிமுகத்தா மக்கடவுள் மெய்யருளாற் றந்த
கரிமுகத்தான் செய்ய கழல். (க)

272 பூம்பாயுஞ் சோலைப் புனல்நாடு கைவிட்டுத்
தேம்பாயுந் தாரான் தெரிவையர்கள்—தாம்பாடும்
தேசிக்கே வண்டு றியங்குந் தடம்பொழில்சூழ்
காசிக்கே போனன் கலந்து. (உ)

அன்றியும்

273 போவாய் எனவே விடைகொண்டு பூமுனியும்
வேவாளும் பின்பே விடச்சென்ருன்—[பூவாழ்ந்து]
மாமறுகும் தாரான் [மணிக்கோயில்] விட்டகன்று
பூமறுகி னுட்புகுந்தார் போய். (ங)

என்பது

(உரைப்பாட்டு)

விடைகொடுத்த விசுவாமித்திரன்
வேவிளாகப் ....
புடைகேட்க வேணுமென்று
பின்புபோதப் போர்வேந்தன்
பொலன்கொள்மணிக் கோயில்விட்டுப்
பூபாலனும் மற்றைமூவரும்

இலங்குகொடி நெடுமறுகி
லேய .... கொண்டுபோகலும்
இதுகண்ட நகரிசெனம்
எவ்வண்ணம் வந்தாரோவெனில்

274 கண்கள் புனல்சொரியக் காந்தி முகங்கருகப்
பண்கொள் துவர்வாய் பதஞ்சிவப்ப—விண்கொள்
கதிர[டர்த்]த வான்பயிர்போற் கால்தளர வந்தார்
பதியிருந்தார் வேல்வேந்தன் பால். (ரு)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

விரிவுடைய ராச்சியத்தையெல்லாம்
விசுவாமித்திரன் தனக்களித்துப்
பரருடைய இராச்சியங்தேடிப்
பார்வேந்தன் புறப்பட்டு
சந்திரமதி யுடனுகத்
தன்குமரன் ....
மந்திரியை யுடன்கொண்டு
மாக்கோயிலைப் பின்பிட்டுப்
போகின்ரு னெனக்கேட்டு
[பு]ரிசெனங்க ளெல்லாரும்
வாய்கருக முகங்கருக
மனங்கருக உடல்கருக
நடையிழந்து விழுந்தெழுந்து
நகரிசெனம் பின்பிடித்துப்
புடைகெழுதோள் வேந்தனிடைப்
புகுந்தவர்க ளெவ்வண்ணம்

குறுகிப் பிரலாபித்தாரோவெனில்

275 நம்பினவர்க் கிப்படியோ ஆவதுநீ நல்வேந்தே!
தம்ப மினிநமக்கார் தா[மாவார்]—செம்பதுமச்
செம்முகத்தாய்! என்று திசைகேட்ப மோதினார்
தம்முகத்தே தங்கரத்தாற் றாம். (௫)

அன்றியும்

276 வாரணியும் மாந்தோல் மறையவனும் பார்புரப்பான்
ஆரணியம் போவான் அரசனும்—தாரணியில்
எம்மானை விட்டிங் கியாமாம் இனிதிருப்போம்
அம்மாநன் றென்றார் அழுது. (௬)

அன்றியும்

277 கந்தன் துயரும் கருங்குழலாள் தன்துயரும்
எந்தையெதிர் நோக்குவான் எப்படியோ—மந்திரிதான்
ஆற்றுவான் எப்படியோ அண்ணல் துயர்கண்டால்
மாற்றுவா ரில்லா[தே] மன். (௭)

அன்றியும்

278 தருமத்தின் வேரே! சகத்துயிரின் தாயே!
கருணைப் பெரிய கடலே!—திருமடந்தை
வாழ்வே! துணிந்து வனம்போக யாஞ்செய்த
தாழ்வேதுண் டென்றார் தளர்ந்து. (௮)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

உன்னைநம்பி இருந்தவரை
ஓம்பாமல் அகன்றுபோமது
மன்னவனே! உனக்குநீதியோ
என்றென்றே வருந்துவாரும்

எங்களுக்குயார் தம்பமினி
என்றுகலுழ்ந்து ஏங்குவாரும்
தங்கள்கரங்கள் முகம்புடைப்பாரும்
தளர்வாரும் ...
மறையவனும் அரசாள்வான்
மன்னவனும் வனம்போவான்
குறையிலிலை தென்பாரும்
குவலயமேல் வீழ்வாரும்
அழுவாரும் தொழுவாரும்
அடியிணைமேல் விழுவாரும்
வேந்தனிரு தாளிணைகள்
விழிநீரால் கழுவுவாரும்
சந்திரமதி [பெருந்துயரைத்
தணிக்க]வல்லனோ அமைச்சனென்பாரும்
இந்நிலைமை காண்பதில்யாம்
இறக்கைநன் றென்பாரும்
கருணை[யின் சாகரமோ]
கழன்றுபோவ தென்பாரும்
அருநெறியின் பெருஞ்செல்வமோ
அகன்றுபோவ தென்பாரும்
பல்லுயிருக்கும் பெற்றதாயோ
ப[ற]ந்துபோவ தென்பாரும்
தொல்லுலகின் விதிதன்னைத்
தோற்றுவிட்டனம் யாம்என்பாரும்
ஆதரவாம் பெருஞ்செல்வமோ
அகன்றுபோவதென்று அரற்றுவாரும்
மாதவர்தம் குணநிதி[யோ]
மறைந்து போவதென்பாரும்
ஆதிதிருக் குலம்சேரும்
அயோத்திதனில் [ஆர்ந்த]திரு

மீதுற்ற கானஞ்சேரப்
போவதேளன விழுவாரும்
எண்ணமின்றி வந்தவினைக்
கேதுசெய்வோ மினியென்பாரும்
கண்ணுமில்லையோ பாவியந்தக்
கவுசிகனுக் கென்பாரும்
முனிவனல்ல காணுமவன்
மூர்க்கன்காணு மென்பாரும்
தனியேயின்று விடலாமோ
தார்வேந்தனை யென்பாருமாக
இப்படியே நகரிசெனம்
ஏகமாகப் பிரலாபித்தலும்
ஏதமிக்க மகாசேனை
எவ்வண்ணம் பிரலாபித்ததோவெனில்

279 இவ்வளவும் பொய்யென் றிருந்தோம் இனிவனஞ்சேர்
வவ்வளவோ வேந்தன் அருளென்று—செவ்வண்ண
வேலிடையிற் கையொழிந்து வேல்வேந்தர் வேந்தன்ற
காலிடையில் வைந்தார்கள் கை. [ன் (கூ)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

இத்தனைபோதும் விளையாட்டோ
சோதிப்போ என்றிருந்தோம்
மெத்தெனவே அரசர்கோமான்
வனம்போகை மெய்யாய்விட்டதேளன
அரசர்தங்கள் ஆயுதத்தை யெறிந்து
.... ....

280 தேடிப்பின் பற்றித் திருவடிமீ தேவிருந்து
வீடுவிட்டு மாளிகையின் மேற்போந்து—நீடும்
நடைகுறைந்து நல்ல தவங்குறைந்து வேதக்
கிடைகுறைந்து வாழ்வ[ற்ற] கேள். (௰)

அன்றியும்

281 தோளுடைக்குப் பட்டுடுத்துச் சூட்சந்* தருங்கையில்
வேல்பிடித்து வேடமெல்லாம் விட்[டொழிந்து]—நூல்
பாப்பிலே† யன்றிப் படையாண் டிருக்கைக்கு [பிடித்த
மூப்பிலே தீட்டோ§ முனி[க்கு]. (௰௧)

அன்றியும்

282 அரியிருந்து வாழிடத்தே யஞ்சாமற் சென்று
நரியிருந்து வாழுமோ நாட்டீர்—விரிசடை
பற்றீ ரெனவுரைத்தார் பக்கத்தே போதுகின்ற
ஒற்றுளன் கேட்டான் உழன்று. (௧௨)

இவ்வண்ணம் ... சருவசேனமும் பரிபவம்பண்ணு
கிறதை ஒருவரும் தன்னை ... விசுவாமித்திரன் யாதுசொன்
னான்

283 என்வனத்தைக் கட்டழித்தாய் எனந் தனைக்கொன்றாய்
நின்மனத்துக் காறுற்போல் நீவைத்தாய்—உன்மனித்தர்
நின்றுரை வைவித்தாய் நீகொடுத்த பேராசைப்
பொன்றுமற் கைக்கொள்வாய் போந்து. (௧௩)

என்பது

* சூட்சம்—தருப்பைக் காப்பு நாணுமாம்.
† பாப்பு—பிராமணத்தன்மை.
§ தீட்டு—ஒழுக்கத்தில் உண்டான வடு, இழிவு.

[உரைப்பாட்டு]

முன்னம்பியென் வனந்தன்னை
முறித்தெறிந்தங் கழிவுசெய்தாய்
பின்னையந்த வனந்தன்னில்
மிருகமெல்லாம் பிடித்துக்கொன்றாய்
நின்மனத்துக் காறுதற்போல்
நீயிழிவாகப் பரிபவித்தாய்
இப்படி .... ச்சாறி
இவரைக்கொண்டு சொல்விப்பரோ
அப்பொழுதே நீவேண்டினால்
அரசடங்க யான்கொடேனோ
ஒப்புக்கொள்ளாய் உன்னுடைய
இராச்சியத்தை எனஉடன்ற
விசுவாமித்திரன் மொழிகேட்டு
வேந்தர்வேந்தன் யாதுசொன்னான்

284 சொன்னமொழி கேட்டுந் துணுக்கென்று பின்னோக்கி
அன்ன முனிவன் அடிபணிந்து—பின்னே
எழுந்தருளி வந்தாயோ எங்கோவே! என்றான்
கொழுந்திணைந்த தாரான் குறித்து. (கச)

அன்றியும்

285 வெறுக்கக் கட்டவ வி[னயமி]லார் சொல்லைப்
பொறுக்கை பெரியோர் புகழ்தான்—ஒறுக்கை
ஒழியாய் எனவே உருத்தமுனி நெஞ்சம்
அழியாமல் ஆற்றினான் ஆங்கு. (கரு)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

வேவாளாக உடன்வந்த
விசுவாமித்திரன் கோபத்தை

வாய்வார்த்தை[யாற்] கேட்டமன்னன்
மனம்நடுங்கிப் பின்னேக்கி
எந்தாய்!கோவே! பின்பேசீ
எழுந்தருளி இருதாளும்
நொந்தாயோ எனுமொழிந்து
நுடங்கிஅடி யிணையில்வீழ்ந்து
மற்றவன்றன் கோபமெல்லாம்
மாறும்வகை இத[முடனே]
சி[ற்றறிவோர்] செய்தபிழை
திருவுள்ளத்திற் கடுக்கலாமோ
என்றுசொல்லி இரந்துரைத்தலின்
எழில்முனிவன் கோபமாறி
நின்றவனை முகம்நோக்கி
நிலங்காவலன் யாதுசொன்னன்

286 உன்னுடைய மாநெறியுந் தோன்று குறையாமல்
என்னுடனே போந்தங் கெடுப்பானே—நின்னுடைமை
பூட்டிவிடாய் முந்நூல் புரளுந் திருமார்பா!
கூட்டிவிடாய் என்றான் குறித்து. (கூகூ)

என்பது

(உரைப்பாட்டு)

அருந்தவனே யான்கொடுக்கும்
அருத்தமெல்லாம் வாங்கிநிற்குத்
தரும்படியே அருள் ... தண்டக்காரன்
றனைக்கொடுப்பா யாகவென்று
வண்மைமிக்கோன் ருன்வேண்ட
மகாமுனிவன் யாதுசொன்னன்

287 நன்குணத்தில் ஒவ்றில்லா நட்சத் திரன்றன்னைப்
பொன்குணத்து வேந்தனுடன் போவென்று—தன்குண
எண்மடங்கு கோ... .... .... [த்தில்
முண்முடங்கல் போல்வான் முனி. (கஎ)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

நீட்கருணையன் கடுங்கோபத்தோன்
.... ...
துட்டருக்குப் பிரதானனுனவன்
சுடுசொல்லன் பொறையில்லான்
பாத்திராபாத்திர மறியாதவன்
நக்ஷத்திரனென்பான் ஒருவேதியனை
கட்செவியினை விட்டுவயிற்றிற்
கடியசிங்கியை விடுவார்போல்
உட்செவியின் மற்ற ...
உபாயமாகப் பலவகையால்
எடுத்துரைத்தான் விசுவாமித்திரன்
அஃது எவ்வகையோவெனில்

288 சற்றுநாட் காட்டித் தகைவாக்கித் தானசனம்
பெற்றநாட் கொண்டு பிணக்காகி—மற்றைநாள்
மன்னுடம்பு நோவ வழிமாற்றி மாருதே
உன்னுடம்பு நோவென் ருெழி. (கஅ)

அன்றியும்

289 வகைந்த பொருள்வருநை வாராது போகத்
தகைந்து பலநாட் டவித்துப்—பகர்ந்த
மொழிக்குப் பழுதா[ய்] முயல்பயன மெல்லாம்
கழிக்குமதே கண்டாய் கடன். (கக)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

விடியற்காலங் குளிரென்றிரு
விடிந்துபோகில் வெயிலென்றிரு
பொடிச்சுட்டால் நடக்கவிளிப்
போகாதென்று நிழல்தேடு
நடுக்காட்டில் பசியென்றிரு
நாளையென்று நடவாதோழி
மிடுக்காய பெலங்குறைந்து
மெய்க்குச்சாத்திய மிக்கையென்றிரு
தழலோடிய கானந்தன்னில்
தண்ணீர்தா வெனத்தேடு
நிழலோடே யொழியாதிரு
நிட்டூரஞ்செய் யாவில்லாவளவில்
யானும்வினையாற் பலசெய்வேன்
எனப்புத்தி சொல்லிடற்றும்

யாதுசொன்னான் விசுவாமித்திரன்

290 என்னளவு வாய்த்த இளிமையாற் புத்தியால் [னைப்
உன்னளவு போலொருவன் உண்டோதான்—மன்னவ
பொய்யனே யாக்கால் பொருள்கண்டாய் போகாய்என்
ஐயனே! என்றனைத்தான் ஆங்கு. (உ௯).

அன்றியும்

291 ஆண்டகைதன் நெஞ்சம் அழிக்கும் படியாக
வேண்டுவகை [யெல்லாம் வெருண்டுரைத்துப்—பூண்
மின்னுனைப் போகென்று வேந்த .... [டநூல்
.... .... .. ந்தி. (உக)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

பத்தியாலும் உன்னுடைய
பழமையாலும் நீகற்ற
புத்தியாலும் ....
....றும் முன்டோவென
சிலவேந்தனை அசத்தியனுக்கும்
நினைவுநோக்கிக் கொள்வாயாகெனப்
பலசொல்லி ....
நக்ஷத்திரேயன் என்பான்றன்னை
நலத்தினுடன் தழுவிக்கொண்டு
மிக்கவனும் ...
விருப்பினுடன் நமஸ்கரிப்பச்
சத்தியசந்தனை முகம்நோக்கித்
தவமுனிவன் யாதுசொன்னான்

292 ஆளும் கிருபையிலாள் அற்பன் அதிகோபி
நாளும் பெருக நடந்தறியான்—மீளாத
மூர்க்கனிவன் கண்டாய் முனி[யா தேனதுபொ]ருள்
சேர்க்கவெனப் போனான் திரிந்து. (உஉ)

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

நிட்கருணையன் மகாமூர்க்கன்
நிலைமறிய ... யன
கட்டருக்குப் பிரதானனானவன்
கடுக்கமுன்பு நடந்தறியான்
இவன்சிறிது சொன்னபோது
இகழ்வையாகில் மீளுவன்நீ
அவன்கொடுமையைக் காணாதேன்
அருத்தமெல்லாம் கொடு[த்திடென்று]

மீண்டுந்தன் பதியைநோக்கி
விசுவாமித்திரன் போனபின்பு
சூழ்ந்தநகரி சேனந்தனக்குத்
துலங்குவேலான் யாதுசொன்னான்

293 மாமுனிவன் போனதற்பின் வந்த பரிசனத்தைக்
காமுனியும் சீரார் கரங்குவித்துப்—போமுனிவன்
தன்வார்த்தை யாகத் தராதலத்தைத் தாங்குமென்றான்
என்வார்த்தை கேட்பீரே லின்று. (உ௯)

என்று

294 .... ... ... ....
...பின்னும் ...ப்போய் .... —மானுடைய
தோலுடையான் றன்னைநீர் சொற்கேட் டிருமென்றான்
வேலுடையார் தம்முடனே வேந்து. (உ௪

என்பது

[உரைப்பாட்டு]

என்னைநீங்கள் வேண்டியிருக்கில்
இனி... நினைந்திரு[ங்கள்]
என்னுடைய சத்தியவாக்கியம்
ஈடேற நினைந்திராகில்
என்றன்மேல் வைத்தபத்தியி
லிரட்டிஅரச சினேகம்செய்து
முன்போல இராச்சியபாரம்
ஓம்பு[வீரா]க வென்[மொழிந்து]
நின்றவரைக் கைமுகிழ்த்து
நெ[டுவேலான்] வேண்டிக்கொளளும்

அந்த நகரிசெனம் யாதுசொன்னார் [எனில்]

295 .... .... .... ....
.... .... .... —
உன்னடியே யன்றி, யொழியோம்யா மெ[ன்றரசன்]
... .... ... (உரு)

என்பது

மீண்டுபோமின்களென்று வேண்டிக்கொண்டு ....யே மீண்டுபோய் அங்கு யாரை நாங்கள் சேவிப்பது உன்னுடைய ெ....யொழிய மாட்டோம் நின்னுடனே வருவதன்றி நீமுனி[யினும் யாம்போகேம்] என்று சொல்லி நகரிசெனம் இணையடிமேல் வீழ்ந்ததுகண்டு நெடுந்தேரான் மறுத்து அதற்கு யாதுசொன்னன்

296 என்னைநீர் வேண்டி ... ...ட்டு
முன்னைநீர் வாச முழுமறையே—பின்னுமல்
நன்னுடு வாழ நடந்தா னரிச்சந்த்ரன்
தன்னுணை யிட்டான் தடுத்து. (உசா)

என்பது

இவ்வண்ணமே ஆணையிட்டுநிறுத்து... சேனையுடன் கூடிநின்ற அரிச்சந்திரன் தன்னை விசுவா .... கூடிநின்ற நகரிசெனம் எத்தன்மையா யிருந்ததோவெனில்

297 வெயில்போக விட்ட விரைக்கமலம் போன்றும்
உயிர்போக விட்டவுடல் போன்றும்—பயில்தாய்
இல்லாத கன்றே எனவும் நகரிசனம்
நில்லா தழிந்தார்கள் நின்று. (உஎ)

என்பது

... போலவும் அக்கினிமுன் தாமரைபோலவும் மேவியிழந்த வன்றில் விணையழிந்த பறவைபோலவும் தாய் இழந்த கன்றுபோலவும் தரி ... வாயுலர்ந்து நாவறண்டு வருந்தி மற்றும் யாதுசொன்னர்

298 பெந்து சனமும் பெரும்படையும் இவ்வரசும்
இந்தப் பதியும் இழந்தகன்றும்—[முந்தை]
நிலைகெடா மன்னன் நிலைபாரீர் என்றூர்
மலைகடாந் .... .... (உஅ)

என்பது

... சதுரங்கமும் மகாசேனையும் சாம்பிராச்சியமும் காவி....டஅனேக ரத்தினமும் முனிக்களித்தும் .... னுடன் மந்திரியுடன் நிலத்திடையிற் செல்வத்தைப்பா[ரீ]ர் .... முகமண்டலம் பிரியமெய்திப் புறப்பட்ட தயிரியமிலை பாரீர் என்றுசொல்லிப் பார்ச்சனமும் ... குன்றக்களியானை மன்ன .... னை அரிச்சந்திரன் யாதுசொன்னனேவெனில்

299 பொய்வகையா வண்ண ... ....
எவ்வகை யாலிவோ மென்றெண்ணும்—அவ்வகையே
அன்றிவே .... .... ....
வென்றிவேல் வேந்தன் மிகி. (உகூ)

என்பது

சருவசெனமும் இராச ....ருவனே போவதுமன் எவ்வகையும் பெரிதென்னுன் இருவிதனக் கியானும்....த்த நானிரப்பாமே கொடுப்போமென்னும் மனமிக்கவெண்ண .... சொன்னன்

300 கையிற் பொருளில்லை காலிற் செருப்பில்லை
மெய்யிற் ... ... —...மல்
என்மைந்தன் கேட்டால் இடு.... ....
தன்மந் த[னிநி]ன்றான் தான். (௩௰)

அன்றியும்

301 மற்றவரை யெல்லாம் மறுத்தாலும் மாமறைநூல்
கற்றவரை யொல்லாது காணென்றான்—சுற்றெங்கும்
புன்செய்வேல் வேடர் பொருந்துகின்ற கானகத்தே
என்செய்வேன் என்றான் எடுத்து (௩௧)

என்பது

வழியழிவுக் கென்னிலொரு .... வட....ப்பொழில
ணுகாப் பெருங்காட்டிற் பொடிகொதித்துப் பா....பாவை
தானுமில்லை பருதி கதிர் மேல்விட்டெறிந்தால் மேலிடு ....
மிகையானதொரு வத்திரமில்லை சிறும்தலை பசித்தேனே
ன்றால் ... ன்றில்லை மறுத்தவனை நிறுத்தினாலும் மகாமுனிவன்
தர்க்கக்காரன் .... ல மற்றெனக்கோ ருபாயமில்லை...

302 வெந்தழற் கானந் ... என்று
சிந்தா குலவிதய னாய்இராச ....
....ல்லழுந்திருப்பான் எழில்வாட....வில்லழுந்
.... மன்னாள் கடிது (௩௨)

என்பது

மருங்குல் போலக்க...மலையக் கால்களெல்லாங் கொப்புளங்கொள்ள தினகரன்றன் கிரணத்தால் .... அனேகமாக வருந்தி நொந்து வருந்துகின்ற அருங்கற்பாள் மனம் நடுங்கி யாதுசொன்னுள்

303 தன்வருத்தம் பாராள் றனியே வருந்துகின்ற
மன்வருத்தம் கண்டு மனந்தளர்வாள்—என்வருத்தம்
வந்ததே யன்றி வரத்தா ...
.... யேநொந்தாள் தான். (௩௩)

என்பது

இவ்வண்ணமே வருந்திவந்த திருமக ... ந்திரவேற்கர முகந்தன் பொறுத்தெவ்வண்ணம் நடந்தாரோவெனில்

304 .... ....ன்மகனை மேல்கொள்ளும்
தஞ்ச மறையோன் றனக்குரைக்கும்— ...
.... மனந்திருந்து மாருமன் றேதான்
காமுனியுங் கையான் ... (௩௪)

என்பது

வன்னமானை இளைப்பாற்றியும் மகன்றன்னை எடுத்துக்கொண்டும் ... யாகச் சிலவார்த்தை சொல்லியும் விசுவாமித்திரனுடன் விடுத்த பெருகச்சிய வேல்வயவேந்தன் கானகத்தே வருகின்ற காலத்திலே மகாமுனிவன் வனந்தனிலீடர்பெருக விளைத்த தெவ்வகையோவெனில்

305 முள்ளும் மரமும் முர .... பொருமாவும்
புள்ளும் கரும்பொடியுங் கவுசியர்கோன்— ....
றன்பால் .... நின்ற மரமெல்லாம்
.... .... .... (௩௫)

என்பது

மெத்தென்னும் புள்ளும் சென்றவழியெல்லாம் சிறகு .... சுடவும் குடிக்க நீரில்லாவழியும் கொடுமை வாய்ந்து ...

அன்றியும்

போதும் பொருகயலும் தண்டரளவல்லியும் சண்பகமும் .... வரவும் துவக்கிவிடா முள்மரமும்காட்டில் ... வும் கமரியும் தழையில்லாக் கழையெழு நி .... னுலே பேசரிய புணைக்காணிய பூருவிநாடு ... கொண்டு திறல் வீரவாகுகனென்னும் பெரு .... கோமான்வருந் தெருவேவந்து மிகத் தோன்றினன் தேவ ..

306 ... .... அழியாத நாயும்
இழுத்த பசுந்தோ லெடுத்துக்—கழுத்தில்
.... .... .... ...தோன்
இறைமுழக்குக் கேட்டான் எதிர். (௩௬)

என்பது

விடக்...வீதிதோறுந் தோலெடுத்துக் கடக்கநின்று [பறைகொட்டு] .... கூடிவருகின்ற வீரவாகுகன் மன்னர்மன்னவனை விலைகூறித் தெரு .... ட்டு சேரநின்ற அவன்றன்னை விடுத்தான் அதெவ்வகையோவெனில்

307 ... ... .., வருவோன்
எனக்கடிமை யாவானே வென்று—மனக்களிப்பு
.../ .. ...மாட் களைவிடுத்தான்
பூட்டுவார் நீங்காப் புயன். (௩௭)

...நோக்கி உனக்கடிமை காணுமல் . ாட்களைத் தார் வேந்தன்பாற் செல்லவிடுத்த வழி ... நிற்குமெல்லையில் விடுத்த அவர் வேல்வேந்தனை மேவி யாதுசொன்னரோவெனில்

308 ... ... புயவிரன் றன்னை
விலைகேட்டான் என்று விரித்தான்—நிலைகேட்ட
.... .... இழி குலத்தோனு மென்ன
மன்னவனும் கோபித்தான் மற்று. (௩௦அ)

என்பது

.... பெரும்பறையன் வீரவாகுகன் விரும்பியுன்னைக் கொள்ளுவானுகில் .... தான் விலைகூறுமெனப் பறையன்விடுத்தவர்கள்போய்ப் புலையன்றன்னைப்பேசப் பொருளுடையபெருமையாலே கூறக்கேட்டுக் குறுகவந்து அரசர் பாவமோ பெரும்பா .... லாங்கோ விசுவாமித்திரன் விளையாட்டோ .... வயவேந்தன் வந்தவரைக்கடிக்க ...

சுவடி முற்றும்.

# குறிப்பு.

இந்நூற்சுவடியின் இறுதிப்பகுதி சிதைந்த பாடல்களும் உரைநடைகளும் உடையதாய்க் கதைத்தொடர்பின்றிக் காணப்படுகின்றது. அரிச்சந்திரசரிதையுள் சிறப்புவாய்ந்த இக் கதாபாகம் கிடையாமற்போனது பெரிதும் வருந்தத்தக்கது. இதன் வழிநூலான அரிச்சந்திரபுராணத்துட்கண்ட அக்கதைத் தொடர்பு முடிவுவரை பின்வருமாறு:—

சத்தியசீலந் தவறாத அரிச்சந்திரன் விசுவாமித்திரர் இழைத்த சோதனைக்கெல்லாம் சலியாதவனாய்த் தன் நாடுநகர்களை இழந்து மனைவி மகன் மந்திரிகளோடும், முனிவரால் அனுப்பப்பட்ட புகரவனான விப்பிரனோடும்,* காடுமலைகளைக் கடந்து முடிவில் காசிமாநகரை அடைந்தனன். அங்கே அவன் தங்கியிருந்தபோது, ஒருநாள்; முனிவர்க்குரிய பொருளை அன்றே கொடுத்துத் தீர்க்கும்படி அந்தப்பிராமணன் அரிச்சந்திரனை நெருக்கலானான். அதனை இறுக்கும்வகையின்றித் தன்மனைவியையும் மகனையும் விற்றேனும் பொருள்தருவதாக முடிவு செய்து, அவ்வாறே அந்நகர ஆவணவீதியில் அவ்விருவரையும் விலைகூறினன் அரசன். அப்போது அந்தணனொருவன்† எதிர்தோன்றி, அரசன்கூறிய விலைப்பொருளைக் கொடுத்துச் சந்திரமதியையும் அவள் மகன் லோகிதாசனையும் அடிமை

* புகரவன்—சுக்கிரன். இவனை சுக்ஷத்திரன், நக்ஷத்திரேயன் என்று இந்நூலும், நக்ஷத்திரகன் என்று அரிச்சந்திர உபாக்கியானமும் கூறும்.

† இவனைக் காலகௌசிகன் என்று கூறும், அரிச்சந்திர உபாக்கியானம்.

களாகப் பெற்று அவர்களைத் தன்னில்லத்துக்கு அழைத்துச் சென்றான். விசுவாமித்திரர்க்குரிய பொருள்முழுதும் புகரவனிடம் அரசனால் இவ்வாறு இறுக்கப்பட்டது. ஆயினும் அரிச்சந்திரனுடன் காடுமலைகளைக்கடந்து வருந்திவந்த தனக்குத் தனியாகக் கூலிப்பொருள் வேறு தரவேண்டுமென்றும் அவன் அரசனை நிர்ப்பந்தித்தனன். அதனைக்கொடுக்க வேறுவழியின்றித் தன்னையே விற்று அப்பொருளை அளிக்கத் துணிந்தான் அரிச்சந்திரன். அத்துணிவின்படி, கடைவீதியில் அரசனை அவனமைச்சன் (சத்தியகீர்த்தி) விலைகூற, அவ்விலைப்பொருளை அந்நகர் மயானங்காக்கும் வீரபாகு என்ற புலையனொருவன் கொடுத்து அரசனைத் தனக்கு அடிமையாக்கிக்கொண்டு சென்றான். ஆகவே, புகரவனுக்குரிய கூலிப்பொருளும் கொடுக்கப் பெற்றதனால் கடன்கள் யாவும் கழிந்தன.

முதலில் அந்தணனுக்கு விலைப்பட்ட சந்திரமதியும் அவள் மகனும், அவனில்லாள் ஏவிய சிறுதொழில்கள் பலவும்செய்து பெரிதும் இன்னற்படுவாராயினர். அரசனான அரிச்சந்திரனோ மயானத்திற் பிணங்களைச் சுடும் வேலையில் அமர்த்தப்பட்டு, அவ் வேலைக்குரிய ஊதியங்களுள் வாய்க்கரிசியை மட்டும் தன்பேறாகப் பெற்று அதனாற் சீவித்து வந்தான். இவ்வாறு நிகழ்ந்து வருங்கால், ஒருநாள், சமிதைகளும் தருப்பைப் புல்லும் பொறுக்கிவரும்படி சந்திரமதியின் புதல்வனான லோகிதாசன் அந்தணனால் ஏவப்பட்டான். அதன் பொருட்டு அச்சிறுவன் இளைஞர் சிலருடன் காடுபுகுந்து விறகுபொறுக்கிக் கட்டிவைத்தபின், தருப்பைகள் அறுக்கவேண்டி அங்குள்ள இடத்துக்குச் சென்றான். சென்றவனை ஆங்கிருந்த சர்ப்பமொன்று சீறிக்கடித்தது. அதன் விஷவேகத்தால் உடனே அவன் இறந்துபட்டனன். இச்செய்தி, உடன்வந்த சிறுவரால் சந்திரமதிக்கு அறிவிக்கப் பட்டது. இது கேட்டதும், அவள் அலறிப்புடைத்தெழுந்து பிராமணனது அனுமதி

பெற்றுச்சென்று, குறித்தவிடத்தில் மகன் மாண்டுகிடப்பதைக் கண்டு மனம்பதைத்துப் பலவாறு புலம்பலானுள். பின்பு அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு மயானஞ்சென்று ஈமவிறகுகளைப் பொறுக்கிவந்து அடுக்கி அதனில் மகனை ஏற்றிக்கொளுத்தினள். அப்போது அம் மயானங்காக்கும் அடிமையான அரிச்சந்திரன் கண்டு விரைந்துவந்து, தன் அனுமதியில்லாமலும் உரிய பொருள்களைக் கொடாமலும் பிணஞ்சுடுவதற்குப் பெரிதும் சினந்து, அவள் கொளுத்திய ஈமக் குவியலைக் காலால் தள்ளி யெறிந்தான். சந்திரமதியோ, தன் கதியற்ற நிலைமையையும் கையிற் பொருள் இல்லாமையையும் கூறி அவனைப் பலபடியாக வேண்டினள். அப்போது அவள் கழுத்திற் பூண்டிருந்த திருமங்கலியநாணைக் கையாற் சுட்டிக்காட்டிப் பொன்மயமான இதனைத் தரித்துள்ள உன்னிடம் பொருளில்லை என்பது உண்மையோ என்று கடிந்து கூறினன், அரசன். இச் சொல்லைக் கேட்டதும், தெய்வ வரத்தாற் பிறர்கண்ணுக்குத் தெரியவாராத என் மங்கலநாண் புலையன்கண்ணுக்கு இப்போது புலப்படவும் காலகதி நேர்ந்ததோ என்று புலம்பினுள். அது கேட்ட மன்னவனும், 'இவள் தன்மனைவி சந்திரமதியே, விஷந்தீண்டி யிறந்தவன் தன் மகனே' என்பது தெளிந்து பிரலாபித்தனன். அவனது பிரலாபங் கேட்டதும், புலையனுய் நின்றவன் தன் கணவனே எனத்தேர்ந்த சந்திரமதி அவனடியில் வீழ்ந்து அவனிலைமைக்கு மிகவருந்தி 'இன்னும் எத்தனை இடுக்கண்கள் நேரினும் நின்றநிலைமாறற்க; அறம் திறம்பற்க' என்று வேண்டினுள். அப்போது அரிச்சந்திரன் பிணஞ் சுடுவதற்கு இறுக்கும்பொருளை, உன்னைவிலைபெற்ற அந்தண னிடம் சென்று யாசித்தேனும் கொணர்ந்து அளித்துப் பின் ஈமக்கடனைச் செய்தலே உரியது என்று கூறி, அவளை வெளியில் விடுத்தனன். அதன்படி, சந்திரமதியும் அவ்விரவிலே காசிநகர்த் தெருவிற் சென்றுகொண்டிருக்கும்போது, அக்

காசியரசனின் சிறுவனைக் கள்வர்சிலர் தூக்கிவந்து அவன் அணிந்திருந்த ஆபரணங்களைக் கவர்ந்ததோடு அப் பாலனைக் கொன்று தெருவிலிட்டுச் சென்றனர். அத் தெருவிடையே சென்ற சந்திரமதி, சிறுவனொருவன் வழியிற் செத்துக்கிடப்பதுகண்டு தன்மகன் பிணம்போலும் என்று ஐயுற்று, அதன் பக்கத்திருந்து நோக்கிக்கொண்டிருந்தாள். அப்போது, காசிராசன்மகனைக் கவர்ந்துசென்ற கள்வரைத் தேடுவதில் முனைந்து வந்த காவலாளர் ஆங்கு அணுகவந்து, சந்திரமதிபக்கத்தே அவ்வரசன்மகன் பிணமாயிருப்பதைக் கண்டு அவளைப்பிடித்துத் துன்புறுத்தியவண்ணம் அரசன்முன் கொணர்ந்து நிறுத்தி 'உன் கோக்குமரனைக் கொன்ற கள்வி இவளே' என்று மொழிந்தனர். நின்ற சந்திரமதியின் நிலைமைகண்ட அரசன் முதலில் சந்தேகித்தனனாயினும், அவளே கொலையாளியாக வேண்டும் என்று முடிவுபண்ணி, புலையனான வீரபாகுவை அழைத்துவரச்செய்து, பலருமறிய அவளைச் சிரச்சேதம் செய்யும்படி கட்டளையிட்டனன். அவ்வாணைப்படியே, சந்திரமதியும் வீரபாகுவால் கொலைக்களத்துக்கு அழைத்துச்செல்லப் பட்டாள். அப்போது அப்புலையன் தன் அடிமையான அரிச்சந்திரனிடம் தன் வாளைக்கொடுத்து அவளை அதனால் வெட்டி வீழ்த்தும்படி ஏவினான். அரிச்சந்திரனோ, அவன் கட்டளையை யேற்றனனாயினும், தன்மனைவியே தன்னால் இப்போது கொல்லப்படவேண்டியவள் என்பது தெரிந்து சிறிது கலங்கிநின்றனன். அப்போது, சந்திரமதி, 'அரசே! கலங்கற்க; வருவது வந்தே தீரும்; நும் கடமையைத் தவறாது புரிந்தருள்வீராக' என்று வேண்டினள். உடனே அரிச்சந்திரன் மனந்தேறி, வாளைக் கையில் ஏந்தியவனாய் 'முழுமுதற் கடவுள் சிவபிரானே என்பதும், அவனருளிய வேத தருமங்களில் சத்தியமே தலைசிறந்தது என்பதும், அச்சத்திய நெறியில் யான் தவறாதவனென்பதும், யான்சென்ற தரும

மார்க்கத்தில் இவள் வழுவாமல் ஒழுகியவள் என்பதும் உண்மைகளாயின் இவ் வாள்வீச்சால், உயிர் நீங்காது இவள் வாழ்வாளாக; இல்லையேல் சாவாளாக' என்று கூறித் தன்வாளை அவள் கழுத்தின்மேற் பளிரென்று ஓச்சினான். அப்போது "பேதைதன் கழுத்தில் மறுமணத்திடு மாலையாய் வீழ்ந்ததவ் வடிவாள்".

இப் பேரதிசயத்தைத் திரிமூர்த்திகளும் இந்திரனுள்ளிட்ட தேவர்களும் வானத்தினின்று கண்டு மகிழ்ந்து, அரிச்சந்திரனையும் சந்திரமதியையும் பலவாறு வாழ்த்தினர். அறுமுகக் கடவுளருளால் லோகிதாக்ஷனும் காசிராசன்மகனும் உயிர் பெற்றெழுந்து வணங்கிநின்றனர்.

இந்நிலையில், அத் தேவர்பெருங்குழுவிடையே விசுவாமித்திரமுனிவர் தோன்றி, இந்திரசபை முன்பே வசிட்டருடன் தாம் பண்டுகூறிய கடுஞ்சபதத்தில் இப்போது தாமே முழுதும் தோற்றதையும், முன் கூறியவாறே தம் தபோபலத்திற் பாதியையும், அயோத்தியரசையும் அரிச்சந்திரனுக்கே திரும்ப அளித்ததையும் எல்லோரும் அறியக் கூறினர். அது கேட்ட அரிச்சந்திரன், அம்மாமுனிவர்க்கு முன்பளித்த இராச்சியத்தை மறுபடி தான்பெறுவதும், புலையற்கு ஆளான தான் சிங்காதனமேறி ஆளுவதும் சிறிதும் தகா என்று கூறி மறுத்தனன். இந்நிலையில், தூமகேது* என்ற வானவன் அக் குழுவிடை முன்வந்துநின்று 'யானே காலகௌசிகன் என்ற அந்தணனுருக்கொண்டு தோன்றியவன்' என்று கூறி, 'சந்திரமதியையும் லோகிதாக்ஷனையும் தான்விலையாகப் பெற்ற ஆவணவோலை ஈது' என்று யாவருமறியக் காட்டினன். அவ்வாறே யமதருமன் முன்வந்து, நீசத்துவம் அடையாமல் அரசனைக் காத்தல்

---

* இவனை அக்கினிதேவன் என்றும், 'சனி அல்லது கலிபுருஷன் என்றும் கூறுவதுண்டு.

வேண்டி வீரபாகு என்ற புலையனாக வந்தவன் தானே என்றும் அடிமையோலை இஃது என்றும் பலருமறியக் கூறியதுடன், தான் காத்துவந்த மயானத்தை இப்போது திரும்பிப்பார்ப் பாயாக என்றும் அரசனை வேண்டினன். அவன் சொற்படி, அரிச்சந்திரன் திரும்பி நோக்கியபோது அம் மயானமுழுதும் பொய்கையும் வாசப் பூம்பொழிலுமாகி, முனிவர்களும் வேத கோஷங்களும் ஓமாகுதிகளும் நிறைந்த யாகசாலைபாகத் திகழ்ந்தது. அரசனும் சந்திரமதியும் பிறரும் இவற்றை யெல்லாம் கண்டு பேரதிசயத்தில் மூழ்கினர். பின்பு தேவர்கள் வேண்டுகோளின்படி, அரசவைபவங்களோடும் அயோத்தியாபுரி சென்று, கோசலநாட்டு மக்களும் உலகமும் குதூகலிக்க அரியணைமீதமர்ந்து வேந்தர்வேந்தனாய் முன்போலவே சந்திர மதியுடன் அரிச்சந்திரன் ஆட்சிபுரிந்து வாழ்வானாயினன்.

---

# செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி

மற்றும், செய்யுண் முதல்சிதைந்த பாடல்களிற் சில இழைகாட்டும் பக்கங்களில் உள:—19, 72, 97, 132, 140, 152, 153, 156, 157 கூக & கூஎ, 158.

# பொருட்குறிப்பகராதி

# பிழையும் திருத்தமும்

| பக்கம் | வரி | பிழை | திருத்தம் |
|---|---|---|---|
| 4 | 28 | கெடுகல்வாடை | நெடுநல்வாடை |
| 6 | 5 | புகுந்நார் | புகுந்தார் |
| ,, | 26 | கைநாற்றி | கைநாற்றிப் |
| 8 | 2 | நல்ல மொழிகள்செவி | நல்லமொழி கன்செவி |
| 16 | 8 | பிரமசமயம் | விப்பிரசமயம் |
| 17 | 18 | வீரை கமழ்ந்த | விரைகமழ்ந்த |
| 22 | 26 | கருமம் | கருவம் |
| 28 | 3 | வினவியசேர் | வினவியசேர்க் |
| 31 | 18 | முனியுரைக்க | முனியுரைக்கக் |
| 33 | 1 | சுயம்வரகாண்டம் | சலம்வருகாண்டம் |
| 50 | 19 | துடங்கினன் | தொடங்கினன் |
| 60 | 2 | வந்ததுயார் | வந்த துயர் |
| 65 | 18 | கயிறுவலை | கயிற்றுவலை |
| 70 | 28 | விரையப போய் | விரையப் போய்ப் |
| 80 | 28 | என்று | என்பது |
| 89 | 10 | எட்டி பழுத்தாலென் | எட்டிபழுத் தாலென் |
| 60–93 | 9 | (எ) முதல் (எரு) வரையுள்ள எண்களை | (அ) முதல் (எச) வரை எண்களாகமாற்றுக |
| 99 | 10 | விரிக்தசடை | விரிந்த சடை |
| ,, | 28 | பாடல்கள் | பாடல் |
| ,, | ,, | ஒப்பிடத்தக்கன | ஒப்பிடத்தக்கது |
| 102 | 13 | (கக) என்பது முதல் (ருஅ) வரையுள்ள எண்களை | (கஅ) முதல் (ருஎ) வரை எண்களாக மாற்றுக |
| 112 | 15 | தவமுனியின் | தவமுனியும் |
| 115 | 14 | கொடையோன் | கொடையாளன் |
| ,, | 15 | உன்றனக்குப்போக | உன்றனக்குப் பேரரசு |
| ,, | 16 | நல்கினரோ | நல்கினரார் |
| 123 | 21 | காற்பதுமம் | காற்பதும |
| 141 | 3 | வெட்டாது | வொட்டாது |
| 146 | 24 | தருப்பைர் | தருப்பை |
| 160 | 1 | அரிச்சந்திரவெண்பா | குறிப்பு |